

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKBABA

Qualpadis

1938 — İnşallah sen de benim gibi sağ,
salim çıkarsın oğlum!..

Kendine beyhude yere
eziyet ediyor.

NEVROZİN

Varken ızdırab
çekilir mi ?

Baş, Diş ağrıları

ve üşümekten mütevellid bütün ağrı,
sızı, sancılarla nezleyle,
romatizmaya karşı

NEVROZİN

kaşelerini alınız.

Herbünde günde 3 kaşe alınabilir.

İSMİNE DİKKAT

Taklidlerinden sakınınız.

Ve Nevrozin yerine başka bir
marka verilerse şiddetle
reddediniz.

Diş Hekimi

Ferit Ramiz

Hergün öğleden sonra

DİŞ ve ÇENE RÖNTGENİ

Beyoğlu Tünel İstiklâl caddesi

Telefon: 43413

Pariste
COTY fabrikalarında imal
ve ihzar edilmiş bir
PARFÖMDÜR

COTY

Hüseyin Cahid

Hüseyin Cahid üstadımızın mebusluğu günün meselesi oldu. Hattâ buna artık, bir gün meselesi de diyebiliriz. Eminim ki: bugün değilse yarın kendisini Mecliste göreceğiz! Tek başına kütüphaneler dolduran bu ağırsiklet kalem şampiyonunun yenemeyeceği hangi güçlük vardır? Bilgisi, tecrübesi, zekâsı, çalışkanlığı... Hasılı her şeyi bu yeni vazifeyi de muvaffakiyetle başaracağına şüphe bırakmıyor. Hele Halk Partisine de girdikten sonra!

Fakat, acaba nerden me-

bus çıkacak? Düşünüyorum da üstada uygun bir intihap dairesi bulmak öyle pek kolay değil. İstanbul'dan mı? Zannetmiyorum. İstanbul mebusları aralarından su sızmayan bir tesanütle sınıksız yerlerinde duruyorlar. Ankara'dan mı? Ona da aklım ermiyor! Daha pek yeni Partiye qiren bir zat için bu biraz fazla iddialı bir tavır olmaz mı? Öyle ise uzaklardan, meselâ, Ardahan-

dan! Buna da arkadaşlık hatırı mani. Elbette hatırlarsınız, Harbi Umumide, ilk defa İstanbullulara şu kahramanca telgrafı Süleyman Sudi çekmişti: (Ardıhandan selâm!). Bursadan mı? Bu da uygun değil. O, müstakil mebusluk meselesi falan filân... Edirneden mi? Rahmetli Talât paşanın maskatı re'si olduğu için bir takım lüzumsuz tefsirlere yol açabilir. Muştan olsa İlyas Saminin kaygusu-

na, Aksaray'dan olsa Besim Atalayın duyusuna dokunur. Öyle ise nereden?

Bana en münasip yer Çorum gibi geliyor. Üstadın en iyi tanıdığı intihap dairelerinden biri de şüphe yok ki, budur. Bu suretle Çorumlular kendisine kadirşinashık, o da Çorumlulara hatırnevazlık göstermiş olur. Bu suretle bir ata sözünün hikmet ve isabeti de bir kere daha meydana çıkmış olur: Malûm ya, insan düştüğü yerden kalkar, derler.

Orhan Seyfi Orhon

A K B A B A
Sevgili okuyucularının 1939 yılını güler yüzle
reçirmelerini diler.

Yeni yıla girerken :

Tarih — Sene 1939 — İsmet Levri!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi — <https://hantey.org>

Talât — Ey, artık gözü-nüz aydın, yine eskisi gibi karı koca oluyorsunuz.

Hazım — Ağnamadım!

Talât — Yani hastalığınız geçiyor, siz tekrar erkek, onlar da kadın oluyorlar. Doktorla konuştum, o da aynı şeyi söyledi.

Vasfi Rıza — Ne, yani bunlar tekrar bizim karılarımız mı olacak!

Talât — Öyle ya..

Vasfi Rıza — Allah göstermesin, biz halimizden memnunuz. Erkek olup yeniden başımıza dert mi alacağız. Lüzumu yok.. Onlar istiyorlarsa kendilerine başka bir koca bulsunlar!

Talât — Ay, siz tekrar erkek olmak istemez misiniz?

Hazım — Koca olup ne yapacağız? Tekrar emirleri altına gireceğiz? Allahıma şükür aklımızı kaybetmedik.

Bedia — Ne demek istoor-sunuz? Bizi zorla koca edecek-siniz? Biz sizin kocanız değiliz, karınız, ağnadınız?

Şevkiye — Yaptığınız ke-pazelikler hoşunuza gitti galiba. Bizi dünyaya maskara ettiniz. Şu iki aydanberi neler çektiğimizi biz biliriz. Bundan sonra biz karınız olacağız, siz de kocamız.

Vasfi Rıza — Hayır, biz sizin karınız, siz bizim kocamız.

Şevkiye — Hayır, biz karınız. Siz kocamız.

Hazım — Evet, biz karınız, siz koca!

Şevkiye — Hayır biz!

Vasfi Rıza — İşinize gelirse!

(Baş asistanla baş hemşire içeri girer.)

Vasfi Rıza — Gelmezse

biz kendimize başka koca buluruz. Nah, işte bir tane arslan gibi duruyor.

Hazım — Ona dokanma!

Vasfi Rıza — Sen kendine başka bul, bel!

(Hademe içeri girer.)

Vasfi Rıza — Nah, işte sana da!

Hademe — Ülen, gene debelleş olup durma. Elimallah cinlerim üstünde he!

Hazım — Zo, baksana, adama benzer yeri var? Cinim deor, ne deor!

Hademe — Şincu bir sıfatına çarparsam cin muyum, neyum anlarsun!

Hazım — Cinim çarparım deorsa böyle koca olur?

Talât — Ne istiyorsun, çabuk söyle!

Hademe — İki garı ile iki herif gelmiş. Sizi adadan tanıyemişler.. Gormek isteyiler!

Talât — İsimleri?

Hademe — Deyiverdilerdi emme ahlımdan çıktı. Dur bahayım. Herifin birinin Nihet.. Ötekinin Zekû..

Talât — Anladım.. Biraz beklesinler!

(Hademe çıkar.)

Talât — Şimdi beni dinleyin. Sizi tekrar erkek, sizi de tekrar kadın yapmak benim elimde.

Hazım — Bizi bu minvalde bırakmak elinizde değil?

Talât — O da elimde. Siz ne dersem yapacak mısınız?

Vasfi Rıza — Yapacağız, ama, tekrar koca olmayız!

Talât — Yok, böyle değil. Ben ne dersem yapacağınıza söz verin. Vaktiyle sizi nasıl kurtardım sa yine kurtaracağım.

Vasfi Rıza — Peki, söz veriyorum.

Hazım — Öyle olsun!

Talât — (Bedia ile Şevkiye) Siz de ne dersem yapacak mısınız?

Bedia — Başüstüne yapacağız ama, koca olmayız!

Şevkiye — Evet, koca olmamak şartile!

Talât — Yo, ne dersem yapacağınıza söz verin.. Yoksa aranızda girmem. Vaktiyle birbirinizden ayrı-lıyordunuz, eviniz barkınız yıkılıyordu, ben buna mani oldum. Yine sizin iyiliğiniz için çalışacağım. Söz veriyor musunuz?

Bedia — Veriyoruz.

Talât — Siz iki ay kocalık ettiniz, eleman çekiyor-sunuz. Ya bu kadar zamandanberi kocanız olan bu zavallılar ne yapsın, tekrar erkek olmayı istememekte hakları yok mu?

Bedia — Doğru.

Talât — Bana söz verin bakayım, kan olduğunuz zaman, vaktile kocalarınıza yaptığınızı yapmıyacaksınız. Şimdi karılarınızın nasıl olmasını istiyorsanız siz de öyle olacaksınız. Kocalığın tadını tattınız. Bunun ne belâlı bir şey olduğunu anladınız. Söz veriyor musunuz?

Bedia — Evet, söz veriyoruz!

Şevkiye — Evet, söz veriyoruz, şu belâdan kurtulalım da ne isterseniz yaparız!

Talât — (Hazımla Vasfi Rızaya) — Şimdi size söylüyorum. Kocalarınıza iki ay kocalık edemediniz. Hem kendinizi, hem de onları ke-paze ettiniz, koca olduğunuz zaman onların size yapmasını istemediğiniz

şeyleri yapmıyacağınıza söz veriyor musunuz?

Vasfi Rıza — Doktor, kocalıktan fena halde ağzımız yandı, bu belâyı tekrar başımıza nasıl alınız.

Hazım — Evet, bu dert çekilir?

Talât — Yok, yok, karılarınız istediğiniz gibi olunca siz de onların istediği gibi olursunuz. Şimdi kocalığın ne demek olduğunu anladılar. Söz veriyor musunuz?

Vasfi Rıza — Eğer dediğiniz gibi olursa pek âlâ... Söz veriyoruz.

Hazım — Söz veriyoruz.

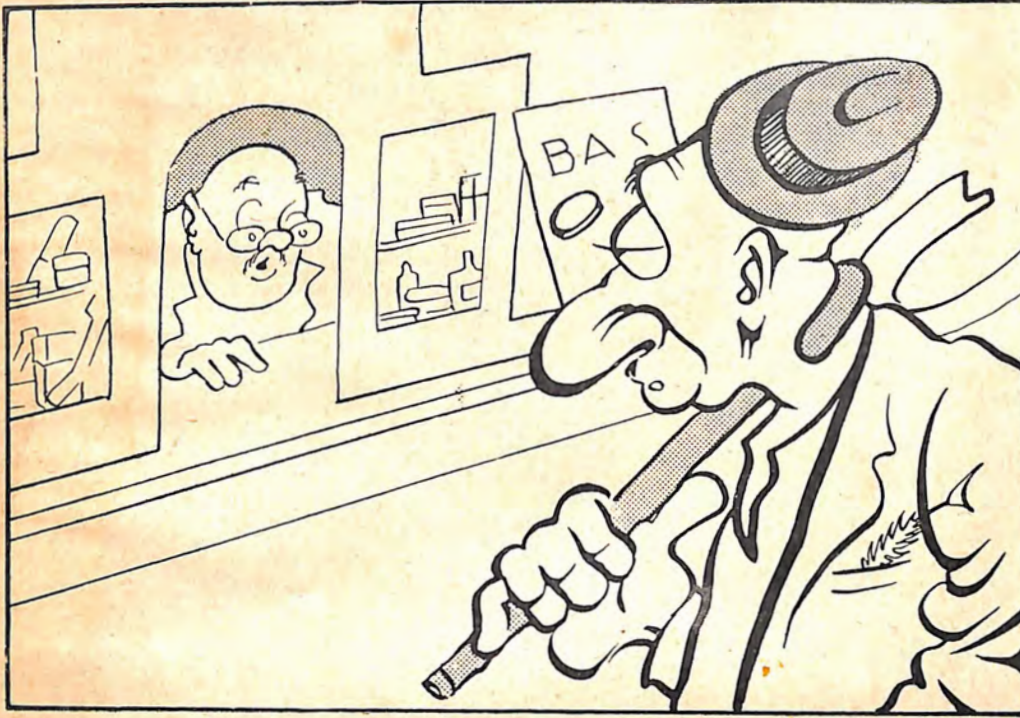
Talât — (Baş asistanla baş hemşireye) Görüyorsunuz ya, bunlar iki ay kocalık edemedi, bunlar da kocalık. Karılık kocalık hiç sizin anladığınız gibi değil. Hem daha kan koca olmadan birbirlerini yemeğe çalışanların bütün ömürlerinde rahat yaşamalarına imkân yoktur.

Feriha — (Utanarak) Aman, doktor, ne demek istiyorsunuz?

Talât — Uzun etme, ne demek istediğimi pek âlâ biliyorsun.. Manasız kışkanlıkları, dargınlıkları bir tarafa at! Sen baş asistanı seviyorsun, baş asistan da seni seviyor. İkiniz de birbirinize lâıksınız. Hissini gizlemeye çalışıp çocukluklar etme.. Az daha bu yüzden o kadar sevdiğin mesleğini terk ediyordun. (Baş asistana) Sen, baş hemşirenin meziyetini, kıymetini inkâr eder misin?

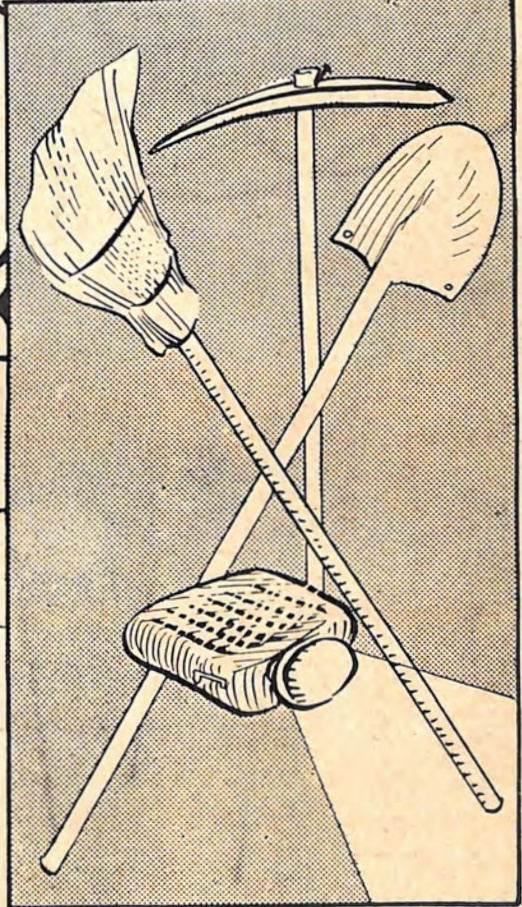
Reşit — Asla... Daima kendisini takdir ettim. Daima hürmet ederim.

(Arkası var)

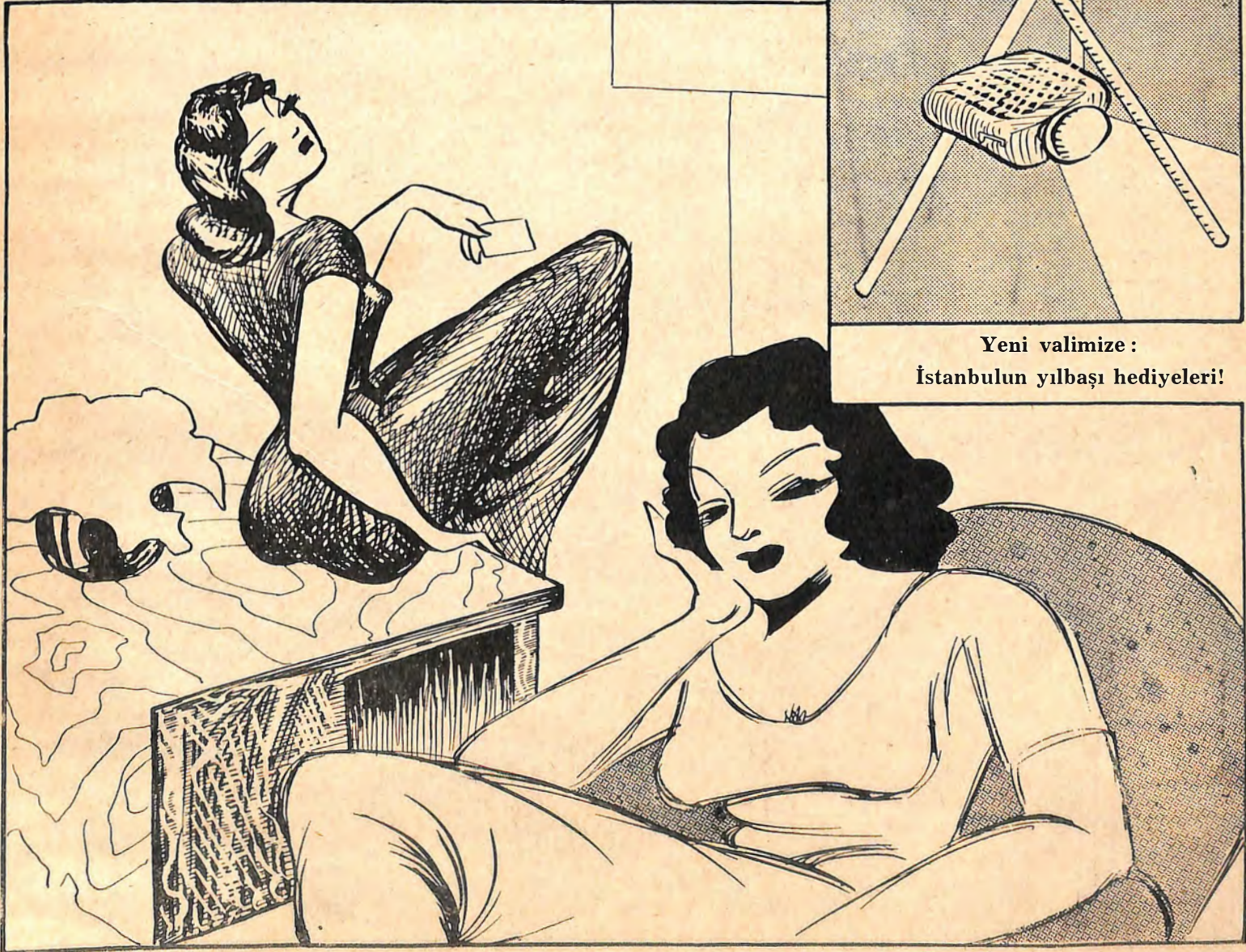

ZAHİR
GÜNEMLİ

Müşteri — Bir şişe tentürdiyot, pamuk, gaz bezi...
Eczacı — Bir tarafınız mı incindi?..
Müşteri — Henüz değil.. Daha eve şimdi gidiyorum!.

Yeni valimize :
İstanbulun yılbaşı hediyeleri!

— Sana da yılbaşında çok kart geldi mi?..
— Çok değil.. Bir tane geldi ama çok zengin!..

TASARRUF Haftasında

Tasarruf haftasında kuru yemiş çıkarmak âdeti bir türlü teessüs edemedi gitti. Mesele yalnız, yerli mahsullerimizin bu vesile ile sarfedilişinde değildir. Korkarım ki, böyle giderse, bu haftayı da büsbütün unutacağız.

Ucu mideye dokunmayan pek az şöret tanıyorum. İstanbulun meşhur semtlerinin bile yiyeceğe, içeceğe ait bir tarafı vardır: Çengelköyünün ayvası, Çamlıca'nın kirazı, Arnavutköyünün çileği, Kanlıca'nın yo-

ğurdu, Beykozun paçası, Karaköyün boğaçası, vesaire, vesaire... Bütün bunlar olmasa İstanbul haritası hafızamızda daha silik kalırdı.

Eski kış gecelerini düşünün: Kar yağıyor.. Karanlık sokaklara çömelmiş ahşap evler... Bu manzarayı

hatıranızda canlandıran şey nedir?. Bozacının kalın sesi, değil mi? Bir ışık köşeyi döner. Komşu pencere-leri vurulur. Bir satıcıdan ziyade, belindeki koca kemerile Çakırcalıya benzeyen bir adam... Poturlarında biriken karları silerek bir kapının önünde durur. Soğuktan büsbütün koyulaşmış boza, ağır ağır boşalır. Ucu ibrikli maşrapadan bütün bir kışın lezzetini içersiniz.

Dikkat ediniz: Her mukaddes günün, mutlaka dişe dokunur bir tarafı vardır: Muharremde aşure, kandilde simit, bayramda şeker, kurbanda et... Çeşit çeşit reçelile, pidesile, simidile mükellef bir iftar sofrası görmemiş adam rama-

zanın kutsiyetini anlıyama-mıştır. Bakışlar dalgın, dudaklar solgun, kulaklar kırıste... İlk top sesile nezaketten zeytin tanesine uzanan eller, eski ev kadınlarımızın kaynatmış kokulu reçellerle o mübarek günün bütün kutsiyetini içlerine sindirirler...

Reçelsiz, pidesiz oruç tutmak, teyemmümle namaz kılmak gibi bir şeydir. Yalnız can değil, azıcık iman da boğazdan gelir.

Öyle ise niçin tasarruf haftasında kuru yemiş âdetini yayamadık? Kâfi derece propaganda mı etmedik, yoksa bugünkü zevkimize mi uymuyor?

Vakıa ben de yemişlerin - memleketler gibi - yaşını severim. Kurusu bana bir nevi mumya hissini verir. Bir, kütür kütür taze üzüm

yemeyi, bir de kurusunu sakız gibi çiğnemeyi düşünün! Kabuğundan henüz soyulmuş yeşil bademin o körpecik genç kız vücudü karşısında, kurusununki hamam kaçkını bir kocakarıdan başka nedir? Ucundan bal akan taze incire, ağzından bal akıtan hoşsohbet insanlar gibi bakmakla doyamam. Fakat kusuruna gelince, maazallah, o ne biçimsiz, o ne yayvan şeydir? Sanki tükürükleri dudağının kenarında kurumuş dişsiz bir ağız... Benim çocukluğumda bir de iğde modası vardı. Mekteplerde çok satılırdı. Hani, bilirsiniz, kabuğu jelatinli bir yemistir. İçinden tahta kurusu tozu gibi bir şey çıkar, onu da hiç sevmem. Hasılı hiç biri hoşuma gitmez!

Fakat eskiden böyle değildi. İçkinin yasak olduğu o kuru günlerde kuru yemişlerimizin itibarı çok yüksekti. Pazarı, tüccarı, iskelesi, denizde yelkenlerini açmış gemileri, karada dağlar aşan kervanları vardı. Hayatımızda bir lezzet, edebiyatımızda bir kıymetti. Masallarımıza, ananelerimize kadar girmişti. Hâlâ dilimizde iyi bir kocanın misali şudur:

— Karısını fındık, üzümle besliyor!

Sevimli bir kız için:

— Fındık kurdu.

Deriz. Zayıflık modası

çıkmadan evvel vücut güzelliğini:

— Fıstık gibi maşallah!

Diye anlatırdık. Hele o, halk koşmalarile Divan Edebiyatındaki (badem gözlü) leri bir tarafa bırakıyorum.

Madem ki kutlu günleri anarken, yalnız hafızamızın değil, zaikamızın da yardımını lâzım. Öyle ise tasarruf haftası için bu kuru yemiş ananesini mutlaka kurmanın bir çaresine bakalım! Bana bu iş, biraz da millî duygulu yeni şairlerimizin vazifesi gibi geliyor. Vezinsiz, kafiyesiz şiirlerindeki o ham hayalleri çıkarıp yerlerine bu lezzetleri, bu kıymetleri koysalar fena mı olur?

Orhan Seyfi Orhon

NE ÇARE Kİ !

Yanağı davul gibi şişmişti. Yüzünü eli ile tutarak:

— Allah müstahakını versin! Kâfir diş öyle azap veriyor ki, üç gündür gözüme uyku girmiyor!

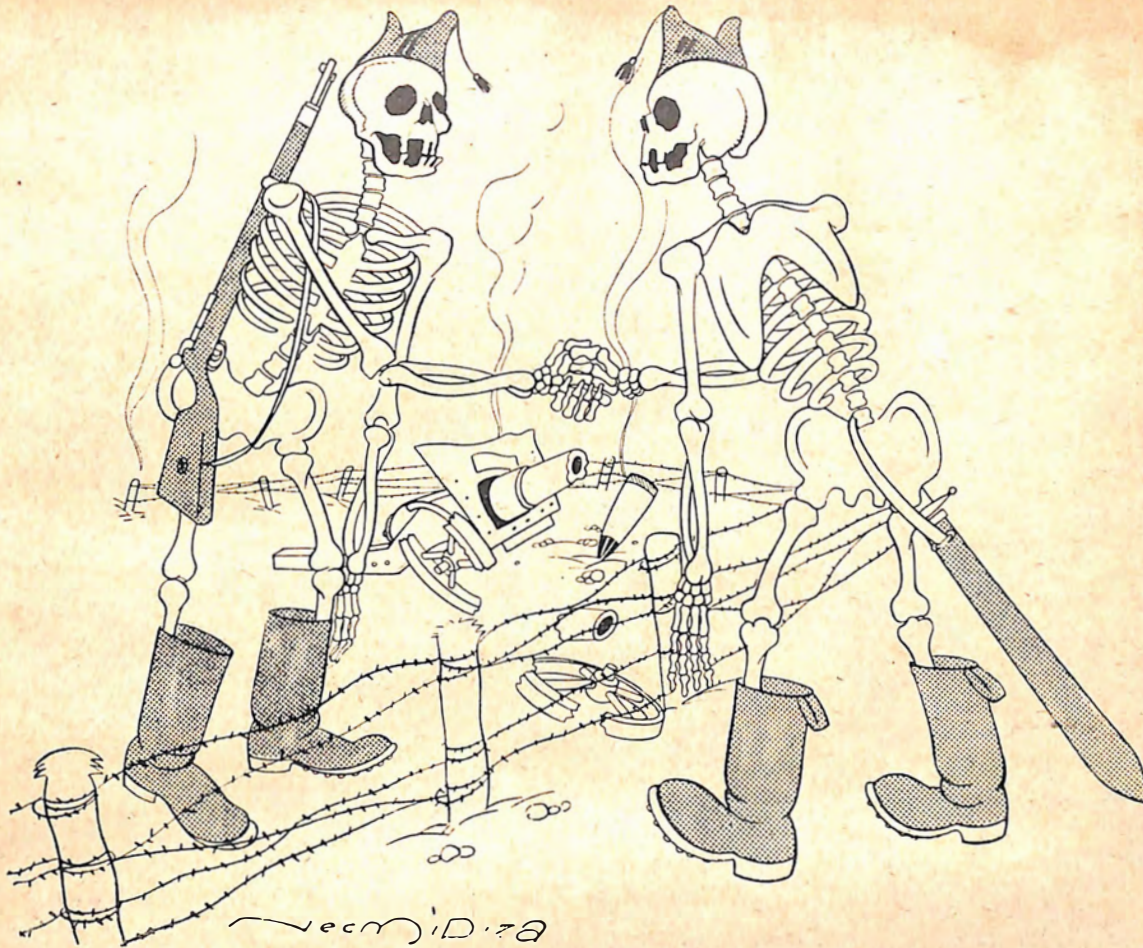
— Canım bir diş için bu kadar ızdırap çekilir mi? Benim dişim ağrırsa bir dakika bile düşünmem, söktürüp attırırım!..

— Ah azizim, senin dişin olsa, ben de söktürürüm ama ne çare ki ağrıyan benim dişim!..

Bay Salamonun yılbaşı ziyafeti:

— Muhterem misafirler !.. 1939, 40, 41, 42, 43, 44, 45,46, 47, 48, 49 uncu yıllarınız kutlu olsun !..

İspanyada mütareke!

M E R A K İ

Vefik Paşanın Molyer'den naklettiği meşhur Merakî, uydurma bir sahne tipi değildir. Hayat böyle merakîlerle dolu...

İşte, muharrir Yakup Rıza da bunlardan biridir. Memleketin en meşhur doktorları, onun kalbini her hafta sıra ile birer kere dinlerler...

Evindeki dolabını görmeyiniz: Ondaki ilâçları deyme eczahanede bulamazsınız!

Yakup Rıza, geçen gün yine göğsünde muhayyel bir ağrı, boğazında gizli bir düğüm hissetmiş, doğru doktor Ekrem Şerif'e koşmuştu..

Genç ve kıymetli mütehassıs kulağını, bilmem kaçınıcı defa olarak, bir daha Yakup Rızanın kalbine koydu, bir daha tansiyonuna baktı ve âdeta yalvaran bir sesle:

— Azizim, dedi, hiç bir şeyin yok.. Vazgeç bu ve-

— Tam saat on ikide ışıklar sönünce sarılıp beni öpmez mi?.

— Haberim var: Kızının sandalyesine oturmuşsun!

himden... Bilhassa vazgeç bu ilâçlardan!

Merakî tasdik etti:

— Hakkın var doktorcuğum, hakkın var.. Bu ilâçlar beni mahvediyor.. Midem berbat.. Sinirlerim bozuk.. O kadar çok, o kadar çeşit çeşit ilâç yedim ki...

Ekrem Şerif, onu bu itiyadından kurtarmak için tasdik etti:

— Ha şöyle... Gördün mü asıl tedaviyi... Şu ilâçları bırak.. Miden, vücudün âdeta eczahaneye döndü!

Yakup Rıza çok memnundu. Sevinerek giyindi. Paltosunu, şapkasını aldı ve tam çıkacağı zaman tatlı bir gülümseme ile boynunu bükerek doktora sokuldu:

— Şey.. Ekrem Şerifciğim, dedi, şu vücudümde biriken ilâçların zehirini bir an evvel atabilmek için bana bir ilâç veremez misin?..

Ahmet, Beyoğlunun gizli kumarhanelerinden birinde poker oynamak ihtiyatsızlığında bulunmuştu. Oyuncular tanıdığı insanlar değildi. Bir müddet aldı, verdi. Nihayet, yerde oldukça hürmetli bir «pot» bulunduğu sırada eline yüksek kâğıtlardan biri olan «kare as» geldi. «Kare as» bu... Hiç durulur mu?

Bay Ahmet derhal:

— Restim, dedi.

Ve emin bir tavırla kâğıtlarını açtı.

Oyunculardan ince uzun boyu ile insana hiç emniyet telkin etmeyen biri:

— Pardon.. Ben alırım. Amerikan «floş» u...

Diyerek kâğıtlarını açtı. Pokeri pek iyi bilen Ahmet hayretle sordu:

— Amerikan «floş» u mu? O da ne demek?

— Aman azizim.. Ne demek olur mu? Kupanın sekizlisi, sineğin dokuzlu ve on'usu, kupanın yedilisi, bir de «ruva»... Amerikan «floş» u başka nasıl olur?

Diğer oyuncular da ona hak verdiler. Bay Ahmet ısrar etti, kumarhane sahibinin hakemliğine müracaat olundu. O da muarızına hak verince çaresiz rıza gösterdi.

Oyuna bir müddet daha devam etti. Tuhaf tesadüf.. Bir aralık diğer bir oyuncunun çıkardığı kuvvetli bir kâğıda mukabil Bay Ahmet kendi elinde de bir «Amerikan floş» u görmez mi?. Derhal bağırdı:

— Amerikan floşu!

O zaman her taraftan bir itiraz sedası yükseldi.

— Aman Bayım, nasıl olur? Siz hiç poker oynamadınız mı? Amerikan floşu oyunda yalnız bir kere kabul olunur!

Zavalı Bay Ahmet boğuntuya düştüğünü ancak o zaman anlayabildi!

Değişen Rol!

Karşımdaki masada oturan mahzun tavırlı, uçuk benizli, çelimsiz bir delikanlı bir müddettenberi yüzüme bakıyordu. Zavallının bir derdi olduğu halinden anlaşılıyordu. Bu suretle aramızda hasıl olan sathî muarefeden cesaret almış olacak ki bir aralık yerinden kalkıp bana doğru geldi. Gayet nazikâne bir tavırla:

— Affedersiniz, bayım... Bir dakika bendenizi dinlemek lûtfünde bulunur musunuz?

Yer gösterip cevap verdim:

— Şimdiye kadar kendilerine karşı lûtufta bulunduğumun hiç farkında olmadan bir çok kişiyi dinledim. Buyurunuz!.

— Bir müddettenberi sizi tetkik ediyorum. Bende merhametli, şefkatli bir insan tesiri yaptınız..

— İltifat ediyorsunuz...

— Estağfurullah.. İnsanî elemlere âşına bir kalbe malik olduğunuz anlaşılıyor...

— Öyle bir kalbim olduğumu itiraf ederim!

— O halde benden bu iyiliği dırığ etmiyeceğiniz muhakkaktır. Doğrudan doğruya sadede geçiyorum: Bayım.. Bir müddettenberi genç, güzel, bir manulya kadar lekesiz, saf, masûm bir kıza âşığım. Onu her gün sokakta görüyorum. Muayyen saatlerde şu yoldan geçiyor. Şimdiye kadar onunla konuşmak için hiç bir vesile bulamadım. İşte sizden istirhamım da bu: Çoktandır aradığım bu vesilenin ihzarına yardım etmek. Ben şöyle bir çare düşündüm: Bahsettiğim kız, karşıdan görününce buradan çıkınız. Siz yanına yaklaşsınız. Söz atarsınız takip edersiniz, ta-ciz edersiniz, nihayet edep-

sizliği ele alırsınız.. Bu sırada ben müdahale ederim: «Bayanı rahat bırakınız.» diye size çıkışırım. Ondan sonra işi bana bırakırsınız.. Kabul ettiniz mi?

— Hay hay...

— Çok teşekkür ederim.. O halde lûtfen yarın öğle vakti köşe başındaki lokantaya buyurunuz, birlikte bir yemek yeriz.. Olmaz mı bayım?

— Maalmemnuniye..

— Biraz çabuk olalım. Nerede ise karşıki yolun köşesinden görünür.. Hah, işte, göründü bile!

Delikanlının sevgilisi hiç de fena değildi. Kumral saçlı, ufacak ağzılı, ince sülün gibi bir kadındı. Rolümü pot kırmadan başarmak azmiyle yanına sokuldum. Evvelâ mahut cümle ile işe başladım:

— Bayanım.. Beni refaktinize kabul eder misiniz?

Cevap vermedi. Ben biraz daha sokuldum:

— Rica ederim. Niçin kaçıyorsunuz?

Delikanlının tavsiye ettiği gibi «Edepsizliği ele almağa» vakit kalmadı. Bizim âşık yolumu kesti:

— Bayım.. Ayıptır. Bayanı rahat bırakınız.

Ben «Vazifei insaniye» min nihayet bulduğuna hükmedip ayrılıyordum. Fakat tam bu sırada hesapta olmıyan bir vaka oldu: Kadının birdenbire geri döndü. delikanlının yüzüne ters ters baktı, sonra bana:

— Buna da ne oluyor, kuzum!

Ben böyle bir suale harızlanmamış olduğum için şaşaladım. Kekeliyerek:

— Bil.. Bilmem... diyebil-dim.

Delikanlı ısrar etti:

— Bayanı rahat bırak!...

Kadın bu sefer fena halde hiddetlenerek gıyabî â-

şığına çıktı:

— Kaçığın zoruna bak... Ne terbiyesiz şey bu böyle. Sen âlemin kâhyası mısın? Sonra bana döndü:

— Ne duruyorsun? Had-dini bildirsene şu edepsiz!

Ben müteredit kalmıştım. «Manulya kadar lekesiz» bayan ısrar etti:

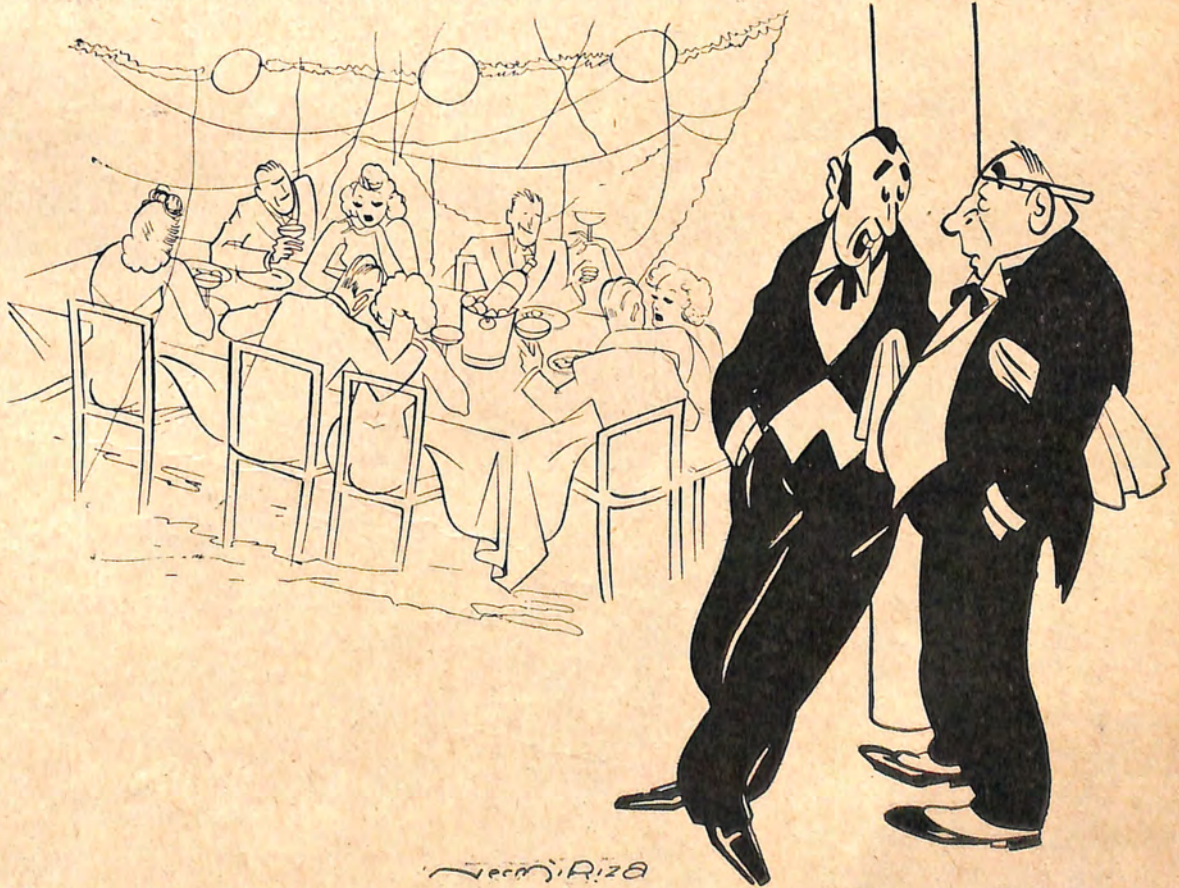
— Sen ne biçim erkeksin kuzum? Ver şu edepsiz ağzının payını!.

İzzeti nefsimle oynandığını görünce her şeyi unuttum. Mahzun tavırlı, uçuk benizli çelimsiz delikanlının suratına bir sille indirmek mecburiyetinde kaldım...

Leylâ ile tanışmamıza işte böyle garip bir vaka vesile oldu.

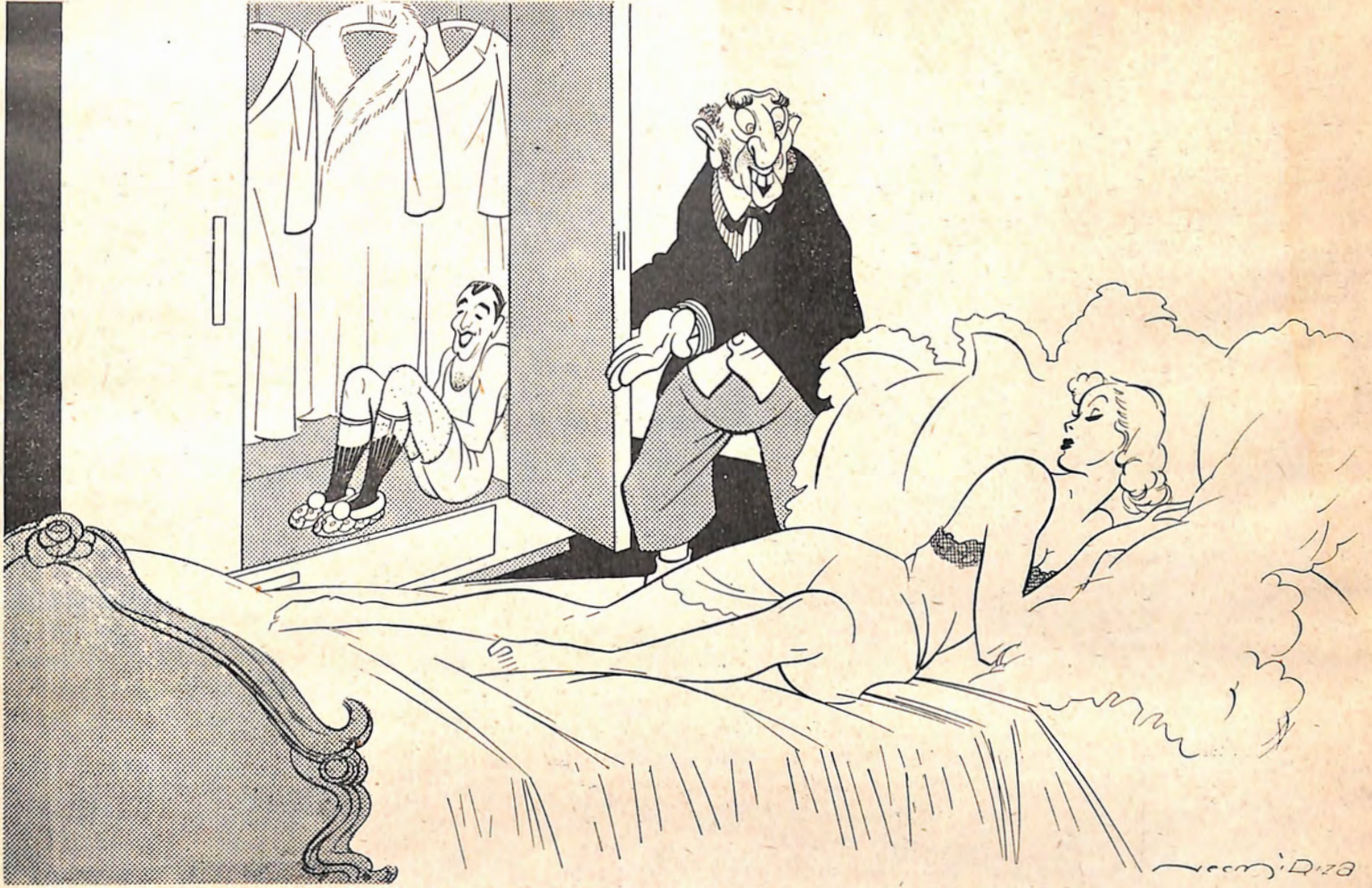
Ertesi gün öğle vakti lokantaya gittiğim zaman, delikanlıyı orada bulamadım. Acaba kızdı da mı gelmedi, yoksa unuttu mu?

Karga

Gardenbarda yılbaşı gecesi:

Garson — Çok şükür, kavgasız, dögüşsüz bir yılbaşı gecesi geçirdik!..

— Rebeka.. Bu herif kim?...
— Tanimadin mi be?.. Noel Baba!..

PİYANGO!

Kırkıdan sonra saz çalınır mı?

İşi bilir. Bazan altmışından sonra bile çalınır, daha doğrusu çalınmak istenilir.

Ağniyayı şâkirinden Bay Raci yetmiş merdiven dayamış bir ihtiyardı. Rahmetli karısının vefatından sonra sekiz senedenberi bekâr bekârcık oturup dururken bir gün izdivaç şeytanı adamcağızın damarına girdi.

— Ülen! dedi, daha ne zamana kadar bekâr oturacaksın!

Şeytanın bu tavsiyesi Bay Raciye çok mülâyim göründü. Kendi kendine:

— Şeytanın hakkı var! dedi. Evlenir miyim evlenirim!

Bay Raci, kibar izdivaç-

larına delâlet eden bir bayanla tanışmıştı. Kılavuz, Bay Racinin niyetini iştin-ce:

— Ah Bayım! hele sen evlenecek ol! Ben sana neler bulurum neler!. Elini sallasan ellisi, başını sallasan tellisi.

Bay Raci, bu cevaptan memnun oldu:

— Hadi seni göreyim, dedi. Şu tellilerden münasip, rabıtalı bir şey bul bakalım...

Bunun üzerine kılavuz bayan derhal faaliyete geçti.

Bay Racinin ilk kısmeti, Şişman, çifte çeneli, boyalı saçlı, elli elli beş yaşlarında zengin bir dul idi. İki geçkin namzet birbirile tanıştılar. Mülâkattan sonra kılavuz merakla sordu:

— Nasıl biçilmiş kaftan değil mi?

Bay Raci bir müddet başını kaşıdıktan sonra cevap verdi:

— Ben bu kaftanı giyemiyeceğim galiba!

— Aman demeyin... Çok kibardır. Tam eski zaman hanımefendisi...

— Vakıa eski zaman bayanı olduğu muhakkak. Fakat benim aradığım bu değil!

— A bayım, şuna açıkça ben taze kadın istiyorum desene!

Üç gün sonra Bay Raciye erkek gibi kısa saçlı, kısa etekli, hattâ biraz da kısa akıllı yirmi sekiz, otuz yaşlarında uçarı bir kadın prezante ettiler.

Fakat Racinin onu da gözü tutmadı:

— Bu da pek delişmen şey. dedi. Vakıa güzel taze, fakat benim harcım değil!. Bunun ikisi ortası yok mu?

Kılavuz bu sefer son bir gayretle orta yaşlı birisini buldu. Fakat bu sefer de kadın, Raciye beğenmedi.

Kılavuz artık meyus olmuştu. İçini çekerek:

— Evlenme baht işidir, dedi, piyango gibi!

Bu son söz üzerine Raci hükmünü verdi:

— Anlaşıldı, dedi, bu piyangodan bize yalnız amorti nasip olacak. O da benim işime yaramaz...

İzdivaç piyangosunda amortiye beğenmeyen Bay Raci, teselli ikramiyesine razı olarak evindeki genç hizmetçiye katlandı

Şeytan

BİR KAHRAMANLIK HİKÂYESİ

Yazan :
REŞAD NURİ

Niyazi efendi namus ve istikametle maruf bir eski tüccardır. Bir gece bize hatıratını şöyle anlattı:

— Askerden yeni dönmüştüm. Yirmi dört yaşında güçlü kuvvetli bir gençtim. Taşı sıksam suyunu çıkarırdım. Fakat ne çare ki en adi işleri görmeğe bile razı olduğum halde bir ekmek parası çıkaramıyordum. Elimde bir sanatım yoktu. Belli başlı bir tahsil de görmemiştim. Rahmetli peder sağlığında bir kaç sene mektebe göndermişti ama cim karında bir noktada... İstanbulda başvurmadığım yer, çalmadığım kapı kalmıyordu. Yok, yok, yok... Yer demir, gök bakır kesilmişti. Elimde nefer aylıklardan birikmiş beş on mecidiye vardı. Onları yedikten sonra aç kaldım. Otuz kuruş aylıkla bir ihtiyar kadının evinde oturdum. Onu da veremeyecek hale geldim. Koca karı bir gece fena halde bana bulaştı: «Al yatağını da def ol... Bir Kürt hamal odaya iki mecidiye veriyor.. Ona vereceğim!» dedi. Kadının yerden göğse kadar hakkı vardı... Fakat açlık ve ümitsizlik fena halde sinirlerimi bozmuştu. Koca karıya çıkışmağa başladım.. O söyledi, ben söyledim.. Kavga büyüdükçe büyüdü.. Sokaktan geçen bir ihtiyar imam meseleyi iers anladı, kâh, kocakarıya dönüyor: «Kadın, insan para için böyle delikanlıyı bırakır da Kürt hamala varmağa kalkar mı?... Cenabı hak razakı âlemdir!» diye onu, kâh: «Oğlum... Bu cadiya nasıl miden tahammül ediyor? Çözüver ayağının bağını, defolsun!» diye beni teskine çalışıyordu. Kan te-

peme çıkmıştı. Et afı kıpkızıl görmeğe başlıyordum. Koca karıyı porsumuş gırtlaktan yakalayıp bir sıkışta canını çıkarmak için parmaklarım kıvrılıyordu. Bunu hakikaten de yapacaktım. Fakat o dakikada sokaktan geçen bir araba aklımı başıma getirdi. İçinde kürklere sarılmış bir zengin vardı.

Kendi kendime dedim ki:

— Kan etmek üzeresin Niyazi... Fakat koca karıyı öldürüp de ne kazanacaksın?... O da senin gibi Allahın fakiri. Madem ki katilliği göze aldın, bari bir müstahakını bul. Eline belki beş on para da geçer...

Bunu düşündükten sonra kavgayı bıraktım, ellerim yırtık ceplerimde çamurlu,

ıslak kunduralarımla karanlık sokaklarda dolaşmağa başladım.

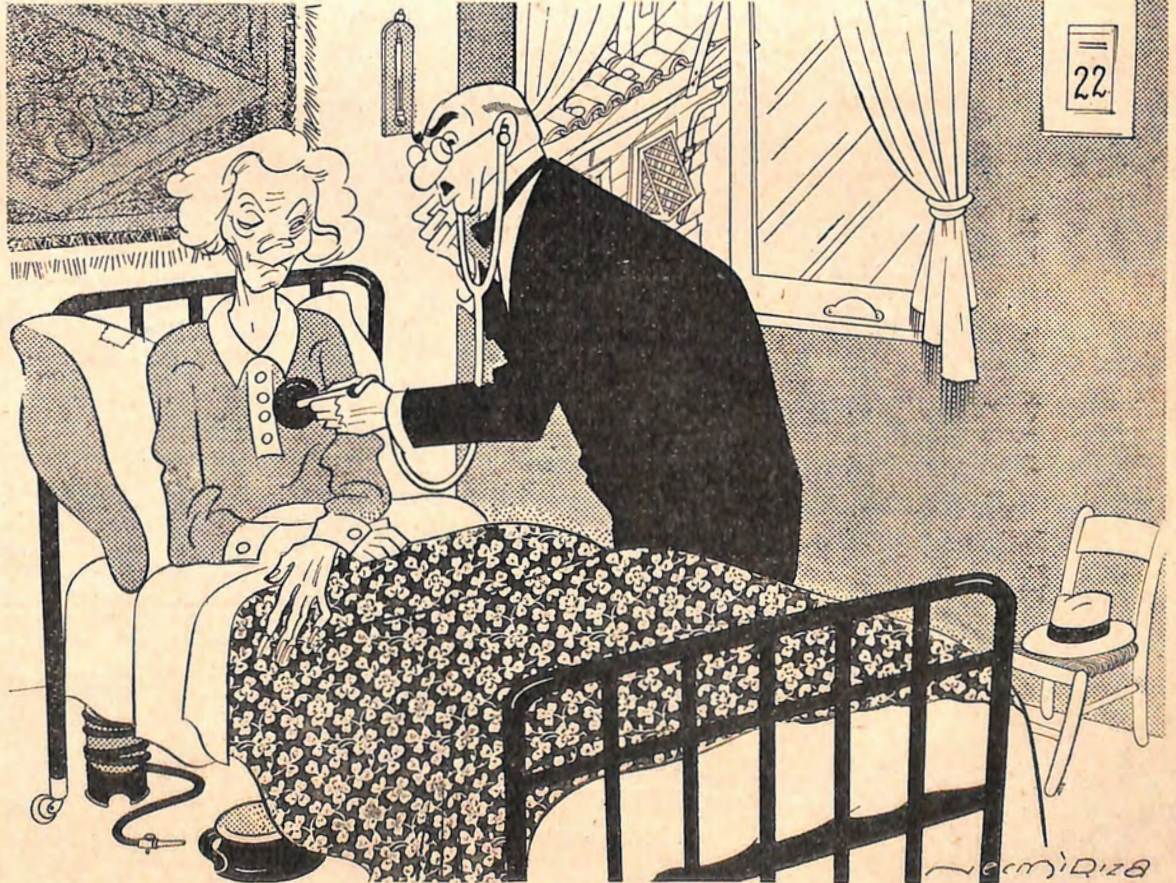
Dondurucu bir karayel esiyordu. Bu yetmiyormuş gibi ara sıra da yağmur yağıyordu. Yağmur yağarken kapıların siperlerine sığınyordum. Bu evlerde ekmek, ateş, ışık, hasılı saadet vardı. Bana bu adamlar benim hakkımdan, benim kısımetimden birazını yiyorlar gibi geliyordu. Bir kaç defa bu kapılardan birini sırtlayıp içeri girmek, çocuk, ihtiyar, kadın, erkek kim önüme gelirse - kümese girmiş bir sansar gibi - boğup boğup bir kenara atmak ihtiyocile çıldırıyordum. Gülmeyin çocuklar... Ben o vakit böyle değildim.. Gece sokakta görseniz korkardı-

nız... Saatler geçtikçe kudurganlığım artıyordu. Nihayet kat'i kararımı verdim:

— Kim karşıma çıkarsa ölecek.. Cebinde nesi varsa alacağım... Ele geçerse öyle de ölüm böyle de.. Bakalım piyango hangi talihliye isabet edecek?..

Bir virane civarında yıkık bir evin duvarları arasına siper oldum, beklemeye başladım. Beş dakika mı geçti, beş saat mi? Vallahi ne söylesem yalan olur. Avını bekliyen canavar zamanın ne olduğunu bilir mi ki... Ben de aşağı yukarı o haldeydim...

Nihayet bir ayak sesi... Uzaktan bir sokak fenerinin hafif ışığında kürklü bir adam gördüm... Ağır ağır bana geliyor... Kimdir,

- Kalbinizde biraz zâfiyet var.. Kaç yaşındasınız?
— Yirmi sekiz...
— Haaa.. Hafızanızda da zâfiyet var öyleyse!..

1939 yılına girerken: Yaşa basanlar!
Kadın — Eh kocacığım, tebrik ederim: Bir yaşa daha basıyorsun!

necidir bilmiyorum. Kim olursa olsun, ölecek!...

Yanımdan geçerken yaydan fırlamış ok gibi üstüne atılıyorum... Gırtlığından yakalıyorum... alt alta, üst üste yere yuvarlanıyoruz. Benden daha küçük cüsseli olduğu halde gırtlığını elimden kurtarıyor... Hattâ bir aralık elinde bir bıçak parladığını görüyorum... Var kuvvetimle çullanıyorum... Bıçak kendi kamına batıyor... Fakat ben de yaralıyım... Ellerimden, göğsümden... Gönüm bulanıyor, vücudum uyuşuyor, kendimi kaybediyorum!.

* * *

Uyandığım zaman ortalık aydınlıktı. Temiz bir yataktaydım. Elim yüzüm sarıktı. Dışarıya haber verdiler. Komiserle sakallı bir sivil girdi. Demek ele geçmiştin. İdam edil-

mezsem ömrüm zindanda geçecekti.

Aklım başımda idi. Polisleri yormadan hakikati söyleyecektim.

Fakat sivil efendi memnuniyetle gülümsüyerek yatağımın yanına geldi:

— Nasılsın?. İyi misin? dedi.

Alık alık başımı salladım.

Sivil efendi bu sefer daha ziyade içildi, alnımı öptü... Onun arkasından da komiser aynı şeyi yapmasın mı?

Uyuyor muyum, uyanık mıyım? Onu tayine çalışırken sivil efendi dedi ki:

— Sen kimsin arslanım.. Adın ne?

— !!!!!??...

— Kahramanlığına parmak ısırarak doğrusu... Nasıl komiser efendi, hakkım yok mu imiş?.. İlânın tesiri olmadı mı?

— Vallahi ben de şaşım! Niyazi efendinin hikâye-

sine biz de hayret ediyorduk. O devam etti:

— Soymak kasdile yaraladığım adam kim imiş bilir misiniz? O vakitler İstanbulu kasıp kavuran Eftimyadı isminde meşhur bir katil... Bu adam bir nevi çete reisi idi... Mütemediyen evler, mağazalar soyuyor, insan öldürüyordu.. bilhassa polisler gereydi. O vakte kadar dört delikanlı öldürmüş, bir çoklarını yaralamıştı... Nihayet Zaptiye Nazırı bu katili ölü, yahut diri olarak yakalıyana mühim bir para vad etmiş, Eftimyadının eşkâlini gazetelerle ilân etmişti.

Talih bu kahramanlığı bana nasip etmişti. Bana mükâfat olarak elli san lira verdiler. O zamana göre elli altın bir servetti. Küçük bir dükkân açtım. İşlerim iyi gitti. En namuslu bir tüccar olarak ihtiyarladım...

Reşad Nuri

Değil mi ya ?

Akşam, Balıkpazarının en civcivli kalabalık bir saati. İri yan bir arabacı, diğer sıksa birisini yakasından tutmuş, mütemadiyen hem sarsıyor, hem de küfredip duruyor.

Başlarına biriken ahali meydanından biri çıkıyor ve müdahale ediyor:

— Arkadaş, ne istiyorsun bu adamdan? Yazık değil mi?..

— İki saattir «varda!» diye bağıyorum, önümden çekilmiyor!

— O hem sağır, hem de dilsizdir, ayol, işitmez ki!

— E' öyle söylese ya?!

.....
TALİHSİZ !

İki dost arasında:

— Yahu, sen, kardeşin İbrahim ile ikiz doğmuşsunuz, öyle mi?.

— Sorma birader.. Dünyaya gelirken bile bana rakip çıkan bulunmuş!.

FEDAKÂRLIK!

Yazan : MAHMUD YESARİ

Nedim Ferit, Çocukluğundanberi mektepten kaçır, tiyatroya, karağöze, kuklaya giderdi. Derslerini bırakır, tiyatro kitaplarını ezberler, vazifelerini yapmaz, karağözde işittiklerini defterlere geçirirdi.

Bu hevesi. onda git gide iptilâ halini alıyordu. Renk renk kıtıklardan takma sa-kallar, bıyıklar yapıyor, yüzünü gözünü kömürle, tebeşirle, mürekkeple boyuyor, soba maşasını kılıç, piring mangalın kapağını kalkan farzederek Eşber, Tezer, Tarık, Vatan, Silistre kahramanlarını temsil ediyordu.

Nedim Feridin repertuar çok zengindi. Onun için manzum, mensur, dram, melodram, komedi, vodvil kayıtları ve tasnif endişeleri yoktu. Tiyatro, tiyatro idi. Kaydı, şartı olamazdı.

Biraz büyüyünce kılığını kıyafetini de bir artiste benzetmeye çalıştı. Saçlarını uzattı. Bıyıklarını Duğlasvarî traş etti. Boynuna siyah renkte, perişan bir kravat doladı. Onu uzaktan görenler mutlaka bir sanatkar olduğuna hükmederlerdi.

Bütün hazırlıkların, hazırlanmaların bir gayesi vardı: Sahneye çıkmak!.

Evde, dayıyı, bacıyı, komşu çocuklarını çağırıp tek başına oyun oynamakta bir zevk yoktu. İstidatını halka tanıtmak ve alkış toplamak, şöhrat kazanmak için çıldırıyordu.

Tiyatroya, mektepten daha dikkatle devam ettiği halde kimse ile tanışmamış, uzaktan merhabalık bir ahbab bile edinememişti.

Eşten dosttan yardım beklemekle olmayacaktı. İki el bir baş içindir, dedi. Bir ti-

yatro kumpanyasına müracaat etti.

Kumpanyada onu gayet nezaketle karşıladılar. Nedim Feridin ateşli, candan hevesini kırmamak için ricasını kabul edip aralarına aldılar.

Nedim Feridin gözü, parada, pulda değildi. Gayesine ermişti. Artık bundan sonra çalışacak, çabalıyacak, kendisini gösterecekti.

Ne vazife verdilerse yük-sünmedi, canla başla çalıştı.

Fakat için için üzüyor, yavaş yavaş ümidi kırılır gibi oluyordu. Kumpanya-

ya gireli, sahneye çıkmaya başlıyalı aylar olmuştu. lâkin hâlâ, iyi, özlü, temiz bir rol vermemişlerdi. Nedim Feridin gözü yükseklerde idi, öyle mektup getiren postacı, kapı açan uşak, iki dakika görünen bekçi, nöbetçi rollerini sevmiyor, beğenmiyordu...

Kâh bir muharrir, kâh rejisöre, kinaye, sitem, serzeniş tarzında dokunduruyor, lâkin karşındakiler pişkinliğe vurup aldırış bile etmiyorlardı.

Bir gün rejisör, Nedim Feridi odasına çağırmişti:

— Azizim, göster kendini..

1939 un ilk sabahında:

— Tam gece yarısında ne yapıyordun?..

— A... Terbiyesiz!..

Yepyeni, güzel, çiçek gibi bir rol var!

Nedim Ferit sevincinden küçük dilini yutacaktı:

— Çok teşekkür ederim..

— Birinci derecede bir rol... Yalnız rol icabı saçlarınızı kestireceksiniz.. Sanatta taklid fenadır, tabii olmalıdır!

Bu şart, Nedim Feridi düşündürmüştü. Uzun, kıvrık kıvrık, şairane saçlarını feda etmek pek güçtü:

— Peruka taksam olmaz mı?

— Olmaz... saçlarınızın dibinden kesilmesi lâzım... Ne düşünüyorsunuz, sanat namına bu kadar küçük bir fedakârlıkta bulunamaz mısınız?

Buna akan sular dururdu. Sanat namına saçları feda olsun!

Nedim Ferit, hemen razı olmuştu. Saçlarını kesti, rolü aldı ve oynadı.

Bu, sanat hayatında unutamıyacağı bir vaka, bir hâdise idi. Muvaffakiyetinin hazzı, serместisi ile günlerce pür hayal, bir rüya âleminde yaşadı.

Günler geçti, Nedim Ferit yeni bir rol bekliyordu. Rejisör, kuliste Nedim Feride yaklaşmıştı.

— Azizim, mükemmel bir rol alacaksınız, birinci derecede bir rol...

Nedim Ferit başı önünde dinliyordu:

— Ne rolü efendim?

— Yeni kabul ettiğimiz tarihî piyeste haremağası rolünü oynayacaksınız...

Nedim Feridin gözleri büyümüşü, yutkundu:

— Yook! dedi. Geçen sefer sanat namına fedakârlık ettim saçlarımı kökünden budattım.. Ama bu sefer... Mazur görünüz efendim... Mazur görünüz!...

Mahmud Yesari

- Şu koskoca apartmanı küçük bir kulübeden çıkardı !..
- Vay canına !.. Sihirbaz mı ?..
- Hayır, mübadil !..

MATMAZEL MÖRYÜ

Şinayder

Yazan :

ERCÜMEND EKREM

Bizim İstinyedeki yalı, körfezin ağzında, ve Yeni-köy istikametindeki burunda idi. Bunun mukabil tarafındaki «Tokmak burnu» denilen yerde de Mısır hidivi İsmail paşanın sarayı vardı.

Yazın, mehtaplı gecelerde, hidiv sarayının denize doğru uzayan tarasasında, kızlardan mürekkep harikulâde bir saz heyeti geç vakitlere kadar fasıl yapardı.

Körfez.. Sarayın önü kayık ve sandal kalabalığından geçilmez olurdu. Tarasa karanlık olduğundan sazendeler görülmez, sade parmaklarından fışkıran nağmeler iştilirdi.

Debdebe ve ihtişamı dilere destan olan İsmail paşaya dair bilâhare yeni bir çok hikâyeler dinledim.

Metbuu bulunan Osmanlı padişahı ile her hususta yarışa çıkan ve ekseriya ona galebe çalan bu şebih hükümdarın bilhassa israfı, tarihte kâbına varılmış mertebede idi.

Hidivlik makamında bulunduğu zamanlar kendisine İstanbul'dan bir haber götürünlere torbalarla altın ihsan eylediği, o vakitler

Mabeynle kendi arasında bir nevi iribat memurluğu vazifesini gören «Kara Kâhya» adında bir Ermeniye tükenmez servet sahibi kıldığı halkın ağzında dolaşan mevsuk rivayetlerdendi.

İşte bu İsmail paşa, Osmanlı ricalini bin türlü ihsan ve hediyelerle kendi arzularına imale edip padişaktan nim bir istiklâl kopardıktan sonra meşhur bir Avrupa seyahatine çıkmıştı.

Bu meyanda Fransaya da uğradı ve hekimlerin tavsiyesi üzerine, istirahat ve tebdilhava maksadile Vişi denilen su şehrine gitti.

Orada, kalabalık maiyeti ve her zamanki debdebe ve darâtile gözleri kamaştırarak zevku safa sürüyordu. Fransa hükûmeti, Fahametmeaba bilmem hangi bir osilzadeye ait büyük bir şatoyu tahsis etmişti. Paşa burada, unvanının ve servetinin müsaadesi genişliğinde, kendi memleketinde yapamıyacağı neler varsa, yapmakta idi.

Bir gün, ufak bir kasaba olan Vişi'nin sokaklarında camekânları seyrederek geziyorken, bir fotoğrafının

mostrasında harikulâde denemek kadar güzel bir kadındır. resmini gördü.

Fahametmeap durdu... Baktı... Nazarlarını bu tasvirden ayıramıyordu.

Maiyetinde bulunan Fransız mihmandar, onun bu hayranlığını sezdi, sordu:

— Güzel bir kadın, değil mi; Altes?

— Evet; çok cazip. Acaba kimdir?

— Paris'in en meşhur artistlerinden.. Matmazel Şinayder.

— Çok tanınmış mıdır?

— Şöhreti dünyayı tutmuştur, Altes.

— İsmi nasıl dediniz?

— Şinayder.

— Hâlâ Pariste midir?

— Kuvvetle tahmin ederim.

Paşa, ismi bir iki defa kendi kendine tekrar ederek, zihnine iyice yerleştirdi.

Şatoya döndükleri zaman hususî kâtibini çağırdı; ona şu emri verdi:

— Şimdi, Parise, sefareti seniyeye bir telgraf çekiniz. Bu akşamki trenle buraya Şinayderi göndersinler.

— Başüstüne, efendimiz. Lâkin sadece Şinayder der-

sek kâfi mi? Bir sıfat ilâvesine lüzum yok mu?

Fahametmeap gülümsedi: — Kâfi! dedi. Onu Paris'te bilmiyen yokmuş. Sefaret de onu elbet tanır..

Kâtip çekildi. Arkasından, paşa, mahremi esran olan mabeyncisini çağırdı. Ona da, manalı surette göz kırparak, şu talimatı verdi:

— Bu akşam buraya geç vakit, Şinayder isminde biri gelecek.. Hemen içeriye alırsın, doğrucu hamama sokarsın, sonra da yatak odama götürürsün, bana da haber verirsiniz. Anladınız mı?

— Peki efendimiz!

Ve paşa hazretleri memnun, geceyi sabırsızlıkla beklemeye koyuldu..

Sefareti seniye sır kâtibi, müstacel işaretile gelen telgrafi sefir paşa hazretlerine götürdü.

— Nedir oğlum?

— İsmail Paşa Hazretlerinden bir telgraf var.

— Nasıl? Sıhhat ve afiyetleri berkemaldir, inşallah?

— İşaret buyurmuyorlar.

— Bir emirleri mi var?

— Müstacelen Şinayder'i Vişiye istiyorlar. Bu akşam-

ki trenle gönderilmesini emretmişler.

Sefir paşası sakalını avucunun içine alarak bir müddet düşündü. Nihayet, bekliyen kâtime:

— Biz bulmağa kalkışacak olursak uzun sürer.. dedi. İyisi, hidiv paşa hazretlerinin arzularını Hariciyeye bildirmek ve onların delâletlerini rica etmektir. Söyleyin, arabayı hazırlasınlar.. Ben kendim hemen gidevereyim..

* * *

Fransa Hariciye Nazırı, en büyük silâh ve mühimmat fabrikatörü Mösyö Şinayderi beşuş bir çehre ile huzuruna kabul etti. Kapısını kapatıp içeriye kimsenin girmemesini tembih ettikten sonra, ona dedi ki:

— Aziz dostum!. Biliyorsunuz: Mısır, Türkiye ile olan bağlarını gevşetti.. Nim bir istiklâl kazandı. Bu istiklâlin yakın bir âtide tam olması çok muhtemeldir.. Şarktaki ananevî nüfuzumuzu bu memleket üzerine de teşmil eylemek politikamızın icaplarından. Şimdi elimizde müstesna bir fırsat var. Hidiv hazretleri misafirimiz bulunuyorlar. Kendileri Vişidedirler. Bu sabah, sefarete bir telgraf çekip sizinle âcilen görüşmek arzusunu ızhâr etmişler. Kim bilir? Belki de bu mülâkat neticesinde bir hayli top, tüfek, cephanesi siparişi olabilir. Bu, Fransız sanayii için büyük bir zafer teşkil eder. Lütfen bu akşam trene atlayıp Vişiyeye gidin. Artık bu işin muvaffakiyetle başarılmasını sizin dirayetinizden bekliyorum. Yalnız şunu da ilâve edeyim: Bu, Şarklı prensler acaip adamlardır. Tuhaf tuhaf kaptisleri olur. Bunları hoş görmek, bu adamların suyuna gidip her dileklerine katlanmak zaruridir. Bunu da hatırdan çıkarmayın.

— Peki Ekselâns! Hiç merak buyurmayın.. Ben işi idare ederim.

* * *

Saat, gece onda, Paris treninden elinde bir tek ufak yol çantası ile Vişi istasyonuna çıkan Mösyö Şinayder, doğruca şatoya gitti.

Kapıcı, Paristen geç vakit beklenen bir zatın hemen içeriye alınarak, mabeynciye haber verilmesi hakkındaki emir almıştı.

Koştı, gitti.. Mabeynciyi buldu.

— Misafir geldi! dedi.

— Getirin buraya.

Biraz sonra, mabeynci karşısında şuh, fettan bir yosma yerine, tohuma kaçmış, kıranta bir herif görünce şaşaladı.

— Kimsiniz? diye sordu.

— Şinayder... Telgrafla emrettiğiniz adam..

Mabeynci, herifi tepeden tırnağa kadar bir daha süzdü..

— Sen, Şinayder?.

— Evet.

Mabeyncinin dudağı ik-

rah ile, nefretle büküldü... Fakat ne diyebilirdi? Almış olduğu emri mutlaka yerine getirmeli idi.

— Peki! dedi.. Gel benimle.

Üst kata çıktılar. Mabeynci hamamın kapısını açtı.

— Gir.. Yıkan!

Bir de ustura gösterdi..

— Traş ol!

Herif, «Zahir âdet böyle.» diyerek ve Nazırın da son tembihlerini hatırlıyarak bilâ itiraz bu emirlere inkıyat ediyordu.

Hamamdan çıkınca, kapıda bekliyen mabeyncinin peşi sıra yatak odasına girdi.

— Bekle, habis! Paşa şimdi gelecek..

İçeride dokuz doğuran fahametmeba haber saldılar:

— Şinayder geldi.. Emirlerinizi ifa ettik.. Yatak odasında bekliyor..

Etekleri zil çalarak, pür tehalük yatak odasına dalan paşa bir de ne görsün? koskoca, kartaloz bir herif,

ten fanilâsile koltuğun birine oturmuş, şaşkın bir halde, bu maceranın sonu nereye varacağını beklemekte..

— Sen kimsin, be mel'un? Ne arıyorsun burada?

— Emrinizi alıp geldim, Altes! Bendeniz Şinayder fabrikasının meclisi idare murahhas azası ve müessislerinden biri, Şinayderim!

— Ben sizi çağırmadım. Gönderen haltetmiş!

— Teessüf ederim Altes! Lâkin beni Hariciye Nazırı gönderdi. Sefaretinizin de iltiması üzerine...

Feci yanlışlık ortada idi. Bunu düzeltmek, herifi tatyip etmek, kendisinden özür dilemek icap ediyordu.

Bu işi, yine bizim zavallı sefire havale ettiler. Şinayder fabrikası oldukça mühim bir sipariş aldı. Ve bu kepezelik, Mısır hazinesine - bilmem gerçek, bilmem yalan - tam bir buçuk milyon Osmanlı altınına mal oldu.

Ercüment Ekrem Talu

Dost Nasihati

(Münir Şeydanın bekâr yaşadığı apartıman. Gece yarısı yatak odasından hafif hafif sesler gelmektedir. Birdenbire apartımanın kapısı şiddetle çalınır.)

Yatak odasında bir kadın sesi — (Yavaşça) Ne var.. Ne oluyor?.

Yatak odasında Münirin sesi — (Aynı tertip) Bilmem!

Kadının sesi — Korkarım.

Münirin sesi — Korkma! Belki bir telgraf, falandır... Sen kımıldama, ben gidip bakayım. (Acele kalkar, terliklerini giyer, kapıya gidip açmadan sorar:) Kim o?

Dışarıdan bir ses — Benim!.

Münir Şeyda — Sen kim?.

Dışarıdaki ses — Nair Şekip!..

Münir — Nair Şekip mi? Vay!.. Ne istiyorsun?

Dışarıdaki ses — Aç. Sonra söylerim!.

Münir — Lâkin...

Dışarıdaki ses — Aç, diyorum. Seninle mutlaka görüşeceğiz. Başında ateş yanyor.

Münir — (Açmağa katlanarak) Yavaş konuş, öyle bağırma.. Apartıman halkını uyandıracaksın.

Nair Şekip — (İçeriye girer girmez) Ah, bilsen Münirciğim!.

Münir — Ne oldu?. Soyuldun mu?

Nair — Hayır... Karım...

Münir — Karın mı?

Nair — Evet.. Karım meydana yok!

Münir — Birisine mi kaçmış?

Nair — Yok.. Değil...

Münir — Öyle ise, bana ne?.

Nair — Ya?. Dostluğun bu kadar mı?. Ayol, karımın bu saatte evde olması ne demektir, bilir misin?. Beni arıyor, demektir!

Münir — Nerede?. Karakolda mı?.

Nair — Yok, canım!. Şahikanın evinde!

Münir — Acaip!. Kim bu Şahika?

Nair — Metresim.. Cici bir kadın!

Münir — Allah başılsın!. Lâkin, karın.. Nasıl oluyor da?.

Nair — Kim bilir! Baba dostu çok! Birisi haber vermiştir. Ben, yemekten sonra evden çıktım, Şahikaya gidiyordum. Yolda otomo-

bilin lâstiği patladı.. indim. Tam bu sırada Saffete rast-geldim..

Münir — Saffet, kim.

Nair — Klüb arkadaşlarından.. birlikte klübe gittik. üç yüz lira kaybettim.

Münir — Şöyle söylese-ne!.. Demek ki benden para istemeğe geldin.

Nair — Değil!. Lâkırdımı kesme de, söyleyim.. Bir de baktım ki vakit geçmiş. Kendi kendime: Bu saatten sonra Şahikaya gidersem çatar.. İyisi mi evime döneyim... dedim.

Münir — Çok muvafık bir düşünce!

Nair — Lâkin, felâkete bak: Eve geldim ki, karım,

benim arkamdan sokağa fırlamış.. Koydunsa bul!

Münir — Peki.. Nereye gitmiş acaba?. Malûm değil mi?.

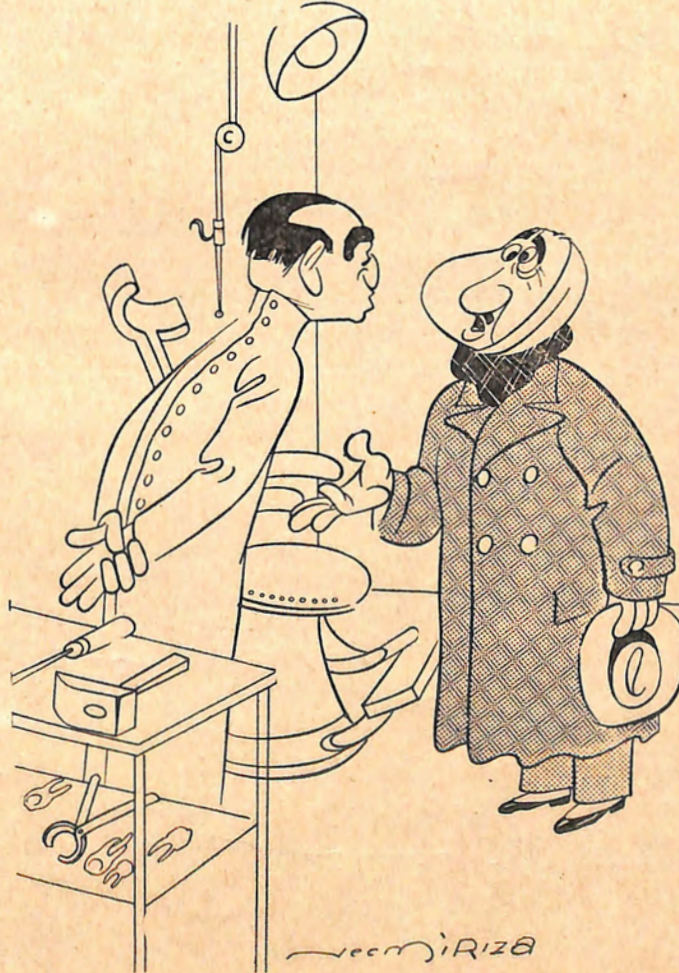
Nair — Bence malûm, azizim.. Muhakkak, benim macerayı haber aldı.. Elile bizi basmak için, doğruca Şahikanın evine gitti. Şimdi, hiç şüphesiz, kapının önünde, çıkayım diye bekliyor. Ben de şimdi sana akıl danışmağa geldim. Bana dostça bir nasihat ver. Ne yapayım?.

Münir — Ne mi yapacaksın?. Sana söyleyim mi?.. Buradan dosdoğru evine gidersin. Hizmetçilere bolca bahşış verip, bayan avdet ettiği zaman, senin erkenden gelip yattığını söylemelerini temin edersin. Anladın mı çocuğum?. Sonra da güzelce karyolaya girer yatarsın. Karın, gittiği yerde sabaha kadar enayi gibi bekledikten sonra, süklüm püklüm döner, gelir. Bakar ki, çoktan gelmiş uyuyorsun. Artık sesini bile çıkaramaz. Bu da kendisine iyi bir ders olur.

Nair — (Dostunun elini hararetle sıkıp aynılırken) Allah senden razı olsun, Münirciğim!. Sen olmasan, ben bu dalgayı dünyada a-kıl edemezdim!

Münir — (Kapıyı Nairin arkasından, sım sımı gilitledikten sonra, yatak odasına avdet eder ve içerideki kadıncağızı sevinçle kucaklıyarak) Canımın içi!.. Cicim Şadmanım!. Senin sersem herifi sepetledim. Bu gece sabaha kadar rahatız.

Karga

Hasta — Bak doktorcuğum, suratımın bir tarafı ne çirkin şişti.. Buna bir çare bulamaz mısın?

Dişçi — Hay hay.. Öbür tarafını da şişireyim!

İtaat

Bay Onnik Nalekeryan, çok misafirperverdir. Karısına hizmetçisine daima tembih eder:

— Misafire ikramda kusur ettiğinizi bir keret olsun görmüş etmiyeyim... Bu, yalnız nezaketlik değildir, İnsanlığın icabatındandır. Bir adam misafir kısmına ne kıdar hürmet, rayet eder ise o kıdar hürmet görür, ağnadınız?

Bir gün çok sevdiği, çok hürmet ettiği arkadaşı Bay Zartarikyan gelmişti. Fakat o gün Bay Nalekeryan'ın hiç ihmal edilemeyecek bir işi vardı. Katiyen teahhur götürmezdi. Misafirini bırakıp gitmek gücü ve bilhassa onun prensipine muğayırdı. Yesinden çıldıracaktı. Arkadaşına yalvardı, özür diledi. Nihayet karısı Bayan Eftik'i çağırdı:

— Eftik, ciğerim... Bugün kendini göstereceksin altık. Zartarikyan eski dosttur... Bırak ki dost olmasa dahi misafirdir, rayette kusur etmiyesin yavrum.

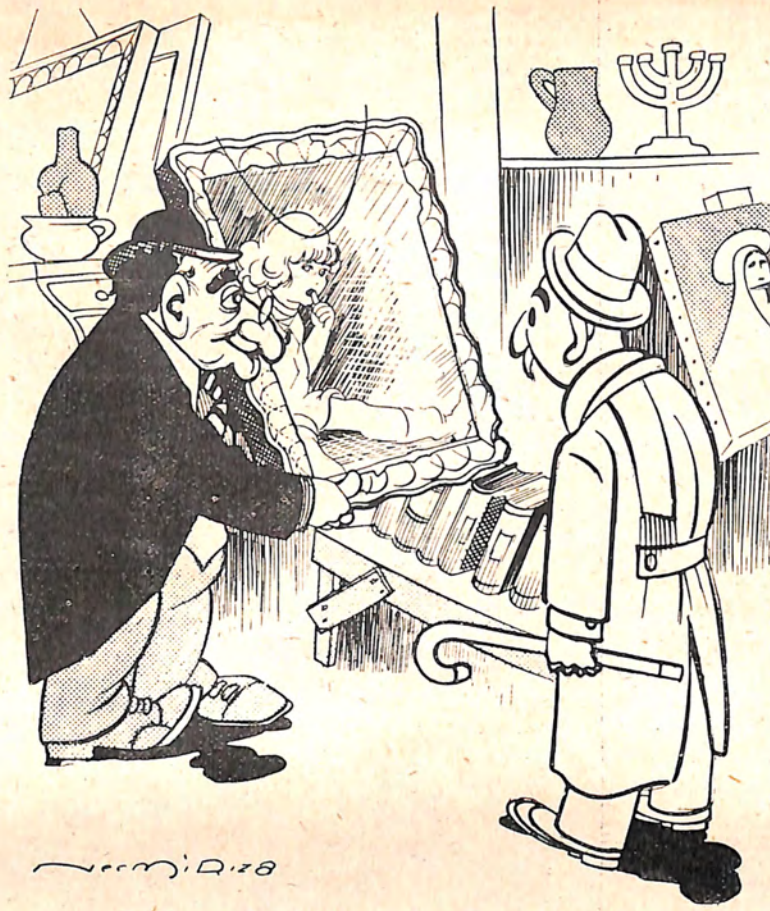
— He, ben bilirim, koca-çıgım. Elden gelen garyeti edeceğiz... Merakta kalmayasın... Her suretlen misafirimizi memnun ederiz.

— Senden beklediğim odur. Evde en iyi, en güzel, en fefkelâde şey, ne ki ise onu ikram edeceksin... Bunu bir takke feramuş etmiyesin ciğerim...

Bay Nalekeryan, karısının işgüzarlığını bildiği için tenbih ve nasihatlerden gönlü biraz ferahlayarak çıkıp gitmişti.

Akşama doğru eve dönüp de salona girdiği zaman müthiş, feci bir manzara karşısında kaldı. Karısı Eftik, misafir Zartarikyan ahbarın kolları arasında idi. Nalekeryan, kaşlarını çatı, hiddetle görledi:

— Zo, inç kıdar kepaze-likdir.

— Boyle antika bulamazsin.. Tam iki yuz seneliktir!..
— Haydi, haydi.. Kimi kandırıyorsun sen?.. Daha iki yaşında bile yok!..

Eftik, kayıtsızca omuz silkti:

— Hiddetin nedir, ağna-moorum?

— Vay irezil mahlûk... Üstelik karşımda cevap edoor... Haya, namus çıka?

— Ne olmuş ki bangır bangır bağıroorsun? Sözü-nü dinlediğim, emrini tuttuğum kabahat oldu?

— Maksadın beni hiddet ilen öldürmektir? Benim sözümü dinloormuş! He, kıyak dinleyiştir, göröorum. Bu haltı karıştır deyi emrettim?

— Helbet.

— Ne emretmişim, bana da ağnatırsın?

— Buradan gider iken, evde en iyi, en güzel, en fefkelâde şey, ne ki ise onu ikram edeceksin! demedin?

— He?!...

Eftik Dudu, yumruklarını sıkarak kocasının üzerine yürüdü:

— Haydi, tekrar et ki göreyim, bu evde Eftikten iyi, Eftikten güzel, Eftikten fefkelâde bir şey vardır deyil! Çekirge

KURNAZLIK!

Yolda bir mahalle çocuğunun attığı taş kolkola giden iki kişiden birinin başına gelir. Adam çocuğa darılacak yerde tutup bir kuruş verir.

Arkadaşı hayretle sorar:

— Ne yapıyorsun yahu? Oğlan az kaldı başını yaracaktı... Tutup iki tokat atacığına bir kuruş mükâfat verdin!..

— Sen ona bakma.. Çocuğa tokat atıp başımı belâya mı sokacağım?. Bir kuruş verdiğime gelince... Çocuğun aklı ermez, o zanneder ki kimin başına taş atarsa bir kuruş alacak... Gelip geçene taş atmağa başlar.. Elbet bunların içinde biri çıkıp ona ağzının payını verir!..

Nezaket!

— Tramvayda kadınlara yer vermek nezaket icabıdır.

— O halde ben hiç nazik değilim...

— Neden?

— Şimdiye kadar tramvayda hiç bir kadına yer verdiğim vaki değildir...

— Canım, nezaket berta-raf.. Tramvayda güzel bir kadının ayakta kaldığını gördün, yerini vermez misin?

— Yerimi değil, külâhımı bile veririm ama, şimdiye kadar tramvayda yer bulup oturduğum vaki olmadı ki...

GERİSİN GERİ!

İki çocuk arasında:

— Ablam geçen sene yirmi bir yaşında idi, bu sene yirmiye indi...

— Demek bu gidişle altı sene sonra sana ağabey diyecek!

YOĞURT!

Bizim Torik Necmi bir aralık İstanbulda yoğurtçuluk da etmişti. Bir akşam:

— Silivri kaymak. Kaymaklı yoğurt!

Diye mahalleden geçerken, imam çağırdı:

— Necmi, yoğurt kaç?

— Senin için yüz dirhemi deka pendi kuruş olur...

— Canım Türkçe söyle-sene..

— Türkçesi on beş..

— Bari sulu değil ya.. Koyu mu?

— Koyu da lâf mı be hocam? Al bir kepçe, fesinin kenarına sıva, bir hafta sarık kullan!..

TARİH İMTİHANI

Yazan: ERCÜMEND EKREM

Mezuniyet imtihanlarının başlamasına bir hafta kalarak, merhum Sakıp paşa haremî Razdil hanımefendi, oğlu Cevval'ın altı sene-denberidir okumakta olduğu mektebe giderek müdür beyin ayaklarına kapandı.

— Beyefendi! dedi, Cevval geçen sene sınıfını döndü. Bu sene de dönecek olursa, mektepten tardedilecek. Halbuki ben, âciz bir dul kadını. Bu çocuk şahadetnamesini almıyacak olursa, hiç bir yerde kapılandırılamıyacağım, âvare, ve serseri olacak. Kendisine zaten şimdi bile para yetiştiremiyorum. Bütün ümidim Cevvalın orta tahsilini bitirip de iyi kötü bir balta ya sap olmasında idi. Artık sizin lütfunuza, mürüvvetinize sığınıyorum. Sayenizde bu sefer kurtulsun da, gözüm arkamda kalmadan ne halim varsa göreyim.

Müdür, yirmi yıllık hocalığın tabiatine vermiş olduğu ciddilik ve dürüstü ile şu mukabelede bulundu:

— Vallahi hanımefendi, oğlunuzu pek iyi tanırım. Maatteessüf haylazın biridir. Sınıfta ipka edilmiş olmasına rağmen bu sene de hiç çalışmamıştır. Bilhassa tarihte çok zayıftır. Emrini-

zi maalmemnuniye ifa ederim. Ancak benden, had-den aşırı fedakârlık istiyorsunuz. Bu çocuğun cehlin-den o kadar eminim ki, meselâ size karşı bilâ fütur şöyle bir taahhüde girişebilirim: Eğer Cevval, tarih imtihanında bizzat soracağım on sualden yalnız bir tanesine doğru cevap verebilirse, kendisine tam numara veririm.

— Söz veriyor musunuz, müdür bey? Onda bir..

Ahdim olsun hanımefendi. Fakat eminim ki cevap veremiyeciktir.

Bir hafta sonra, 111 Cevval, berayı imtihan, müdür Beyle üç yabancı müme-yizin huzurlarına çıkıyordu. Müdür bey kendisini görür görmez:

— Ha!. Siz misiniz? dedi. Sizi tanıyorum.. Geçen sene de bu sınıfta idiniz ve hatırımda kaldığına göre yine bu dersten ipka olunmuştunuz. Buyurun bakalım!. Nasıl, bu sene çalıştınız mı?

— Çalıştım, efendim. Zaten valdem sizinle görüşmüş..

— Biliyorum.. Biliyorum.. Bittabi ne kavil ettiğimizi de size söylemiştir.

— Evet efendim. Onda bir suale doğru cevap verebilirsem tam numara lütfedecekmişsiniz.

Müdür manalı manalı gölümsiyerek, heyeti müme-yizeye döndü ve yavaşça bir şeyler söyledi. Sonra, tekrar karşısındaki talebeye teveccüh etti:

— Pek âlâ!. Köprülü kimdir?

— Üniversitede profesördür, efendim!.. Bir müddet evvel Yusuf Ziya adlı birisi ile bir kavgalan oldu.. Gazeteler yazdı idi.

— Bilemedin oğlum! Varran bir. Bunu geçelim. Gülhane Hattı nedir?

— Gülhane hattı.. Şey... Sultanahmetten aşağıya doğru.. Parka inen tramvay yoluna Gülhane hattı derler.

— Saçmalıyorsunuz, Cevval! Ben size tarihten bahsediyorum.. Siz bana budalaca cevaplar veriyorsunuz.

Bu esnada, Cevvalın arkasında imtihan nöbetini bekliyen lütfkâr bir arkadaş usulca fısıldayıverdi:

— Gülhane hattı Tanzimatı Hayriyeye aittir.

Cevval, bu cümleyi anladığı gibi tekrar etti:

— Gülhane hattı Tanzi-

fatçı Hayri Beye aittir, efendim.

Heyeti müme-yizenin hepbirden çınlıyan kakhahaları arasında, müdür bey:

— Dediğim gibi çıktı, siz bu sene buradan zor mezun olursunuz.

Cevval, hiç istifini bozmadan:

— On sual vadetmiştiniz, daha bitmedi, Müdür bey! diye cevap verdi.

— Hakkınız var. Hiç birine cevap alamıyacağım-dan emin olmakla beraber, soracağım.. Söyle bakalım: Mithat paşa ile Kanunu Esasî hakkında ne biliyorsun?

— Şey... E, e...

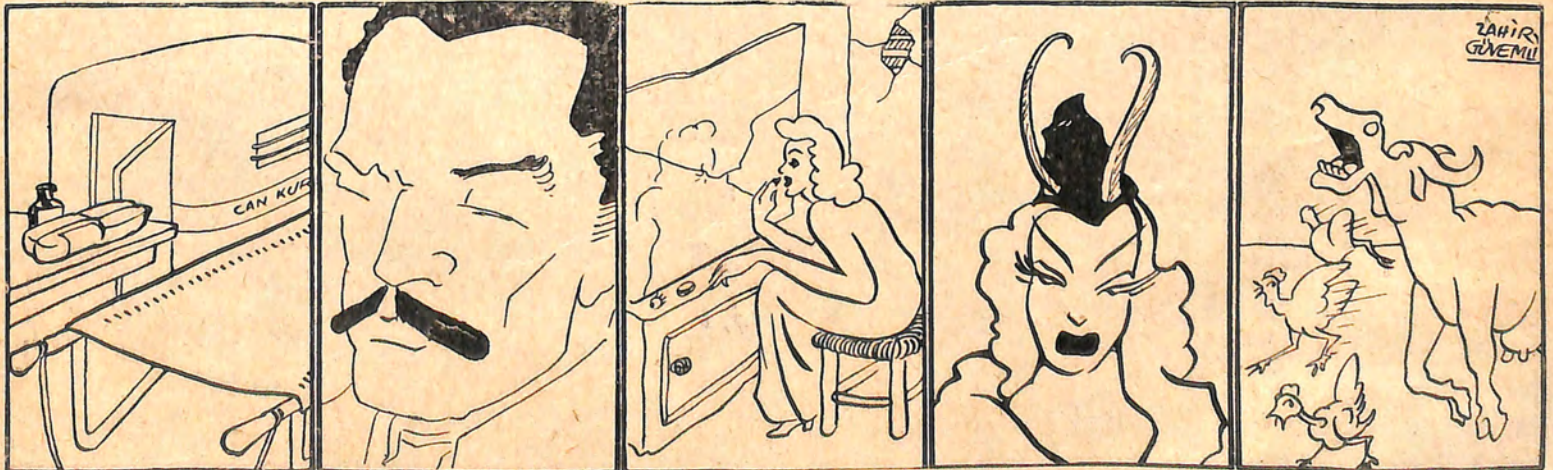
— Bak gördün mü?. Onu da bilmiyorsun.

— Nasıl bilmiyorum, efendim?. Biliyorum, efendim!.. Şey... Mithat paşa, vapur, efendim!.. Eniştemin ağabeyisi orada kaptandı, efendim. Kanunu Esasîyi de biliyorum.. O da kiraathane, efendim!.. Bilmez olur muyum?. Her zaman tramvayla önünden geçiyorum.

Müdür Bey hiddetlenmek istediği halde gülmekten buna imkân bulamıyordu.

— Hay, Allah lâyığını versin, çocuk! diye bağırdı. Bu kadar cehlin ile bu

Lûgatnamei Zahir ÇELEBİ

Spor levazımı

Sülûk

Sürünmek

Şeytan

Şan

- Geçen gün vezni, kafiyesi, manası yerinde iki şiir gözüme ilişti, öyle hoşuma gitti ki..
 — Nerede okudun?.. Yeni bir mecmuada mı?
 — Hayır, bir kesekâğdında!

saçmaları nereden buluyorsun? Yazıklar olsun sana! Kitabını bir kerecik olsun açmadın mı?.

Cevval, her suale, aklına gelen cevabı uydurmakla işin içinden çıkamıyacağını anlayınca, samimane itiraf ediverdi:

— Vallahi, müdür bey! ne yapayım?. Tarihi kafam almıyor. Bir kelimesini aklımda tutup ezberliyemedim.

Müdür, müstehziyane bir tavırla:

— Hah! dedi. İşte demintenberidir ağzından çıkan yegâne makûl lâkırdı! Bunu beğendim.. Aferin!

Cevval, bu fırsatı yakaladı.

— Demek ki bu cevabım doğru.. Hoşunuza gitti.. Öyle mi efendim? diye sordu.

— Evet.. Ancak aczinizi ve cehaletinizi muterif ol-

mak dolayısıyla, gayet doğru.. Sözümü başka türlü telâkki etmeyin!

— Hayır, müdür bey! Valideme etmiş olduğunuz vaad, imtihan esnasında soracağınız suallerden her hangi birisine doğru cevap verecek olursam tam numara alacağıma dair değil miydi? İşte bu da imtihan esnasında sorulan bir sorunun cevabıdır. Doğruluğunu da bizzat tasdik buyurdunuz.. Ama derse taallûku olmuş, olmamış, o başka mesele!

Müdür bey, hayretle çocuğun yüzüne baktı.

— Yazık! zekânız da var, diye mırıldandı.

Sonra da içini çekerek:

— Sözüm süzdür, Cevval efendi! dedi, size beş numara veriyorum.. Haydi buyurun!

Ercümen Ekrem

İki arkadaş arasında:
 — Oh oh... Maşallah... Evlenelidenberi artık harabatilikten kurtulmuşsun...
 — Ne gibi?..
 — Baksana... Ceketinin, yeleğinin düğmelerini ilk defa olarak tamam görüyorum!
 — Ne demezsin birader... Karımın ilk işi bana yırtık, sökük dikmesini öğretmek oldu!

DEVİRİ DAİM

İki çocuk arasında:
 — Ben balıkyağı içiyorum... İçtiğim her kaşık için annem bana beş kuruş veriyor..
 — Beş kuruşla ne alıyorsun?
 — Kumbarama atıyorum..
 — Sonra ne yapıyorsun?
 — Ay başında annem kumbarayı kırıp içindeki para ile yeni bir şişe balıkyağı alıyor...

Bir Güzel Kıza

Pamuk yastık sanırım kolunu atmış olsan ?
 Elbette kül olurdum buseni satmış olsan !
 Çileden çıkar mıydım koynumda yatmış olsan
 Koynumdan çıkar mıydın sevdayı tatmış olsan !

Aşkınla şaşırmışım ben sağımı, solumu !
 Maksadın can mı almak ? neye kestir yolumu ?
 Zincir halka sanırsın sarsam iki kolumu ,
 Pamuk yastık sanırım kolunu atmış olsan ?

Aşkın karanlığında ben yol göstersem sana :
 Bilmem ki kızarmısın : Sevgilim dersem sana ,
 Elbette sevinirdin canımı versem sana ,
 Elbette kül olurdum buseni satmış olsan !

Hey güzel kız ! bana bak nedir bu sitem söyle ,
 İbadet eder gibi : Akşam , ikindi , öğle ?
 Nazını çeker mıydım güzel olmasan böyle ,
 Çileden çıkar mıydım koynumda yatmış olsan

Sana vurgunum candan ! Sana hasretim kalben :
 Beni sana bağladı yanaklarındaki ben !
 Gerçi tam çağındasın , fakat yokmuş tecrüben :
 Koynumdan çıkar mıydın sevdayı tatmış olsan !
 Çimdik

Yeni Bir Kumar

Akşam, arkadaşım ile Beyoğlunda bir pastahanede buluşmak üzere sözleşmiştik. Yarım saattenberi masa başında pineklediğim halde bir türlü gelemiyordum. Uzun bir intizarın tatsızlığını mümkün mertebeye gidermek için etrafta kendimi eğlendirecek bir mevzu aramağa başladım.

Pastahanenin nihayet köşesinde büyük bir masa etrafına toplanmış altı yedi gencin şakrak kahkahaları, benim can sıkıntıyla bariz bir tezat teşkil ediyordu. Neşelerine imrendiğim bu gençlere kulak misafiri oldum:

— Hasan, bu ne şans ya-hu.. Boyuna topluyorsun!

— Ne yapayım, birader? Dünkü ziyanları çıkarıyorum.

Ne yapıyorlar diye merak edip baktım: Ceplerinden beşer kuruş çıkarıp masanın üzerine koydular. Her birinin önünde tabak içinde birer pasta vardı. Bir müddet sustular. İçlerinden biri:

— Kımıldama yok, dedi, mızıkçılığa gelemem!

Sessiz, hareketsiz duruyorlardı. Beş altı dakika bu vaziyette beklediler.. Derken Hasan denilen genç yerinden fırladı:

— Ha, bereket!..

Sonra, herkesin önündeki beşlikleri topladı.

Yine ceplerinden beşer kuruş çıkarıp masanın üzerine koydular. Biri kumanda etti:

— Ses yok!

Aynı derin sükûta daldılar.. Bermutat hiç biri kılmıdanmıyordu. Fakat bu seferki sükût uzun sürdü. Sabırsızlandıkları hallerin-

den anlaşılıyordu. Benim de merakım artmıştı: Aca-ba ne yapıyorlardı?

Kumar oynadıkları muhakkaktı. Fakat ne ile ve nasıl?

Gayet dikkatle baktım: Masanın üzerinde hiç bir şey yoktu. Bütün oyuncular, uslu uslu önlerine bakıyorlardı.

Nihayet içlerinden bir başkası ellerini çırttı:

— Verin beşlikleri.. Şeytanın ayağını kırdım. Hasan, yavrum, şansın döndü. Artık bundan sonra bir el daha alırsan ben de adam değilim!

— Çıkmış çeyrekleri! Çıkmış çeyrekleri!

— Birader, bugün oyun

hararetsiz gidiyor... Birer pasta daha getirtelim.

— Siz isterseniz getirtin.. Bana lüzumu yok!

— Garson iki pasta daha getir..

Garson iki pasta daha getirdi.

— Benim yeni pasta yaman... Kremalı!..

— Haydi başlıyor..

— Ses yok

* * *

Bu garip oyunun seyrine o kadar dalmışım ki o sırada arkadaşımın geldiğini farketmedim bile.. Merakımı defetmeden kalkmamağa karar vermiştim. Yanımıza gelen garsona masaya işaret ettim:

— Bu ne biçim oyun kuzum? Anlatsana...

Garson sırttı:

— Çok tuhaf bir oyundur. Bu oyunu kendileri icat ettiler.

— İyi ama nasıl oynanıyor? Paraları kim alıyor?

— Kimin pastasına daha evvel sinek konarsa o alıyor..

Ben, bu gençlerdeki kariha vüs'atine ve kumar düşkünlüğüne hayret ederken garson ilâve etti:

— Her zaman çok meraklı olur.. İki üç saat içinde beş lira kazanan bulunur... Bugün, bakmayın, filit yaptık, dükkânda az sinek var da onun için alışveriş dur-gun.

Kâmrân Şerif

YALANI YOK...

Herkesin olduğu gibi sevimli aktörümüz İ. Galibin de sahnede bir acemilik devri vardı. Bu sırada Galip bir akşam Beyoğlunda Süleyman Nazif merhuma tesadüf etmiş. O akşam oynanacak mühim bir piyes hakkında Nazife izahat veren Galip:

— Bu akşam ilk rolü ben oynuyorum...

Demiş. Üstat buna ihtimal vermemiş:

— Galip saçmalıyorsun galiba... İlk rol kim, sen kim!

Galip birdenbire alevlenmiş:

— Namusum hakkı için doğru söylüyorum... diye bağır-mış. Perde açılınca ilk sözü söyleyecek uşak rolünü ben yapıyorum!

Hizmetçi — Yoook, böyle şey olmaz.. Ya karına yol ver, ya bana...

Hatır İçin !

(Salonda bayanla bay konuşuyorlar.)

Bayan — Bilir misin canım ne istiyor?

Bay — Kaymaklı ekmek kadayifi mi?.

Bayan — Haydi alayı bırak da beni dinle... Canım ne istiyor biliyor musun? Gazeteye resmimi bastırmak! Her gün bir çok kadınların gazetelerde resmini gördükçe öyle kıskanıyorum ki... Gûya gazetecilerden bu kadar dostun var... Ne olur, birine rica edip benim de resmimi bastırırsan?

Bay — Ne münasebet şekerim! Sen dua et, yılbaşı tayyare piyangosunun büyük ikramiyesi sana çıksın... Bak o zaman bütün gazeteler resmini nasıl basıyorlar!

Bayan — Hayır, ben muhakkak resmimi gazetede görmek istiyorum.

Bay — Öyle ise onun kolayı var: Tayyare ile Bahrimuhiti geç!

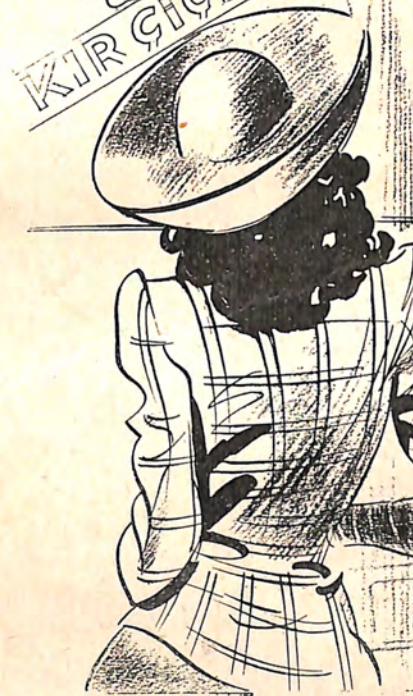
Bayan — Aferin sana!... Zaten seninle ciddî konuşulmaz ki... Ah ne olur? Çok kıymetli bir elmasım, gerdanlığım da yok ki kayboldun da gazeteler resmimi bassınlar diye bekliyeyim..

Bay — Demek param olma da sana iki, üç bin liralık bir gerdanlık alsam, sen dört gözle kaybolsun diye bekleyeceksin... İyi valla-hi!

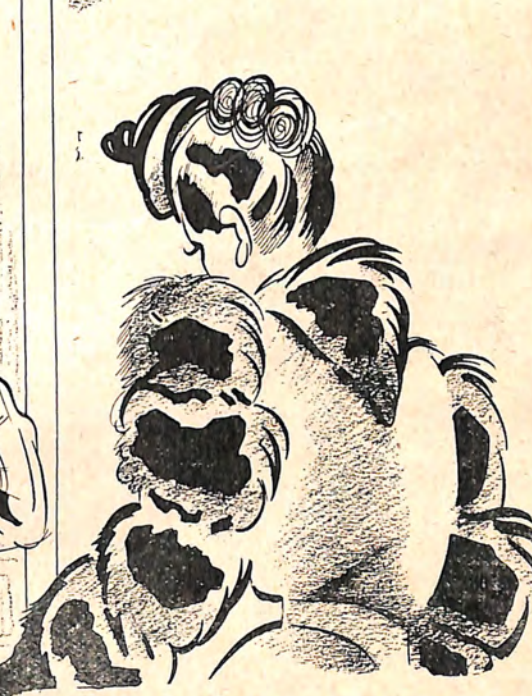
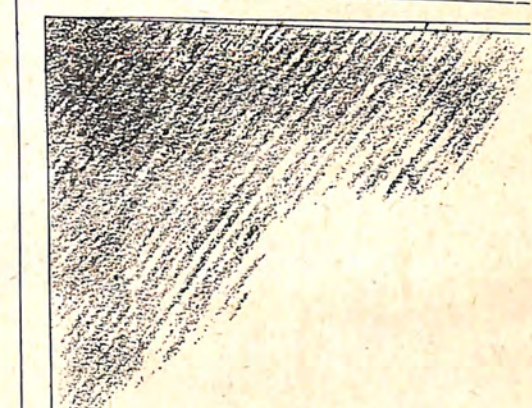
Bayan — (Meyus) Anlaşıldı... Demek resmimi gazeteye bastıramıyorsun, öyle mi?

Bay — Allah Allah... Ne yapayım karıcığım?. Yapamayacağım bir şeyi benden ne diye istiyorsun?

Bayan — (Sinirlenerek) Senin zaten insana ne hayrın dokunur? Şimdiye kadar senden ne istedim de yaptın?. Üstelik bir de fedakârlıktan, bilmem neden bahsedersin!

SİNEMA

— Şu Şirley ne sevimli şey, değil mi?

— Şirley de kim?..

— Tanımıyor musun ayol?.. Şu yirmi senedir çocuk rolüne çıkan artist!

Bay — Elbette fedakârım ya... Yapabileceğim bir şeyi iste, eğer yapmazsam o zaman söyle...

Bayan — Haydi haydi... Siz erkekler hep böylesiniz zaten... Beni zerre kadar sevmediğin bundan belli... Eğer beni biraz sevmiş olsaydın, bir kıskançlık falan bahane edip benim için, hiç olmazsa yalancık-tan intihar eder, gazeteye resmimi bastırırdın!..

Dalga

KARİKATÜR SERGİSİ

Akbabanın zarif karikatüristi Necmi Rıza, Saray sinemasında bir karikatür sergisi açtı. Güzel eserlerini sayfelerimizde her hafta zevk ile seyrettiğiniz sanatkârın eserlerini, bu sergide kaleminden ve fırçasından çıktığı gibi seyredeceksiniz.

Bu sergide, yine Akbabanın kıymetli karikatüristi Zahir Sıtkı'nın da portreleri vardır.

Bu serginin İstanbul halkına kıymetli bir sanat ziyafeti olacağına şüphe edilemez.

TUZLU, TUZSUZ

Fazıl Ahmet tereyağı alıyordu:

— Kilosu kaç?

— İki yüz altmış...

— Çok tuzlu!..

— Hiç tuzu yok, kaymak gibil..

UNUTMIYACAK

Polis — (Otomobil altında kalan zavallı bir adama yaklaşarak) Sizi çiğneyen otomobilin numarasını hatırlıyor musunuz?

— Hayır!.. Fakat şoförün kahkahasını ömrüm oldukça unutmayacağım!

Konuya Komşuya Dair..

Geçenlerde Bayan Raziye Bayan Remziyeye misafir gitmişti. Bir müddet hiç susmadan konuştular, mühim havadisler verildikten sonra sıra havaiyata geldi. Bayan Raziye sordu:

— Karşımıza da yeni komşular taşınmış. görüşdünüz mü?

Remziye cevap verdi:

— Daha görüşmedim Raziyecğim.

— Bari rabıtalı, görüşülecek insanlar mı?

— Bilmem ki, Raziyecğim.. Sen benim huyumu bilirsin.. Konuyu komşuyu merak etmek hiç âdetim değildir. Onun için nasıl insanlar olduğunu bilmiyorum. Bir karı, bir koca, bir de on yaşında kadar erkek çocukları var. Bir hizmetçi tutmuşlar. Bayanın huysuzluğuna dayanamayıp kaçmış. Daha taşınalı bir hafta oldu, olmadı, kasaba dört buçuk lira, bak-kala üç yüz altmış kuruş borç etmişler. Bayan hem huysuz, hem de hoppaya benziyor. Gündüzleri pencereden görüyorum, akşam kadar aynanın karşısından ayrılmıyor, akşam da yatıncaya kadar kocasile kavga ediyor. Adam da sessiz mi sessiz, kılıbık mı kılıbık.. Geçen gün: «Bu ay iki ayakkabı aldın..» diyecek oldu. Karısından bir dayak yemediği kaldı.. Belki de yemiştir de ben görmemişimdir. Oğulları da haylaz bir çocukmuş galiba. Bizim Ahmet söylüyordu, geçen gün mektepte hoca, dersini bilmediği için cezaya kaldırmış. Ne bileyim.. Görüşüp konuştuğum insanlar değil ki.. Hem sen benim huyumu bilirsin Raziyecğim.. Hamdolsun, konuyu komşuyu merak etmek âdetim yoktur!...

Yeni Besleme

Haci olğu Ağapyadi, hidetlenmişti. Karısına çıkıştı:

— Anastasya, yaptığın işi beğendin ya!... Bu zamanda besleme bulmağ kolay mı? Ne aгла hizmet ettin de goğdun?

— Haydi bağayım, üste üsteliğ oğa arğa cık, goreyim.

— Elbette arga çıkarım. Pişirdiği yemeğlere deyecek yoğdu.

— Bilirim, ne matağ olduğunu...

— Tabiyetlerimizi de öğrenmişti. Sokağa çıkıp alıştırmazdı.

— Aşığlarını eve alırdı.

— Gimi çıldırdı, di bağayım?

— Hergesi...

— Birini söyle!

— Daha geçen gün gasabın çırağını mutbağa almıştı.

— Gardaş olmadığını ne biliyosun ki?

— Gardaş gısmı adamı öyle mi gucağlar? Elbet gapı dışarı ederim.

— Fotiganın yerine gimi bulacaksın?

— Ben ne güne duruyorum? Gendi işimi gendim görürüm.

— Haydi göstürt gendini bağayım. İği gün geçmeden biğarsın!

Madam Anastasya proslâyı bağlamış koca evin işini tek başına görüyordu. Öğleden sonra idi. Kapı çalındı. Kasabın çırağı gelmişti:

— Ne o, Fotika yok mu?

— Ne istiyorsun?

— Sizin bay, et gönderdi. Kız, sen galiba Fotikanın yerine geldin.

Çırak, gayet teklifsiz bir tavırla Anastasyanın çenesini okşuyordu:

— Sen ondan kıvraksın be..

Tecavüzü arttırmıştı:

— Sen daha şekersin be..

Madam Anastasya, evvelâ kaşlarını çatacak oldu, fakat dudakları baygın bir tebessümle açılıverdi.

Ağapyadi, eve döndüğü zaman sordu:

— Nasıl, beslemeliğden memnun musun?

Madam Anastasya, başını önüne iğdi, gülümsedi:

— Ah, Ağapyadi, öyle memnunum ki, şimdiden sonra besleme tutmağa töbe ettim.

Yarasa

İstakoz

Bay Cemil arkadaşlarına mükellef bir bira ziyafeti veriyordu. Davetliler meyhanında nüktedanlığı kadar aç gözlülüğü ile şöhret bulan Ahmet de vardı. Garson sofraya büyük bir istakoz getirdi, tabak ortaya konur konmaz, Ahmet, garsona dedi ki:

— Yavrum, bu istakozun bir bacağı eksik.

Garson izahat verdi:

— Efendim, dedi, istakoz kavgacı bir hayvandır. Döğüş esnasında mağlûp olarak bir bacağı kaybetmiş!

Ahmet gülerek:

— Bunu ben de görüyorum, dedi, fakat sen bunu al da bize kavgada galip geleni getir!

BU DA BİR FİKİR!

Tüccar — (Kâtibine) Ya hu, ne biçim adamsın? Sana postaya bırak diye verdiğim mektubun zarfına bakmak aklına gelmedi mi?

Kâtip — Geldi bayım...

Tüccar — Peki zarfın üzerinde adres olmadığını görmedin mi?

Kâtip — Gördüm bayım..

Tüccar — (Hiddetle) Be hey sersem, o halde adresiz mektubu ne halt etmeğe postaya attın?

Kâtip — Ne bileyim bayım! Belki kime mektup yazdığınızı benden saklamak istiyorsunuz zannettim!...

BİLMEDEN..

— Bil bakalım, nerden geliyorum?

— Nereden?

— Hamamdan..

— Ayol sen hamama gider misin?

— Sorma birader, bu sabah iyi bir haber aldım... Sevinçten bir müddet ne yaptığımı bilmedim... Bir aralık bir de baktım ki hamamdayım!

GELDi...

İnce kaşı ok gibi kirpiği iğne geldi. Bugün bir güzel geldi, geldi amma ne geldi..

Can evimde bakışı gezindi uzun uzun Özlediğim yar gibi gözleri mine geldi!

Dedim ki: İhtiyarım yirmi altı yaşında: Gönlüm sevdâ yolunda bak son demine geldi..

Kollarımın sarılıp sıkacağı ince bel, Başımın yatacağı bir güzel sine geldi!

Ben aşkı inkâr eden bir büyük günahkârdım, Ah o geldikten sonra kalbim de dine geldi!

Dedim: Üzme, hicrandan zaten taliim açık, Sevdiğim, yüzü geçti, çektiğim bine geldi..

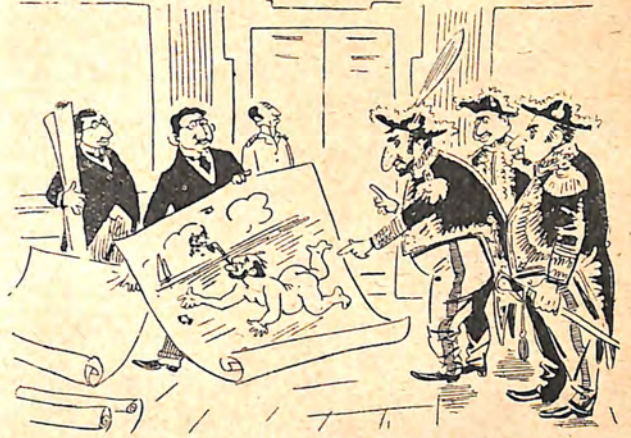
Odam azgın bir kurdun barındığı mağara, İşte kendi kendine bir kuzu ine geldi!

Galip Fuat

Ecnebi Karikatürleri

— Kuzum, neden böyle kuruluyor?
— Haberin yok mu?.. İngiliz âlimini yedi!..
[İtalyan karikatürü]

Yahudi devleti bir de donanma yapacakmış!
Yahudi amirali — İşte, tam bize lâıyk bir denizaltı gemisi!..
[Alman karikatürü]

Bir yankesicilik filmi çevrilirken:
Aktör — Vay canına, cebimden para cüzdanımı aşmışlar!..
[Amerikan karikatürü]

— Aman kocacığım, bıçağı rastgele her yerime saplama.. Sonra kürküm yamalı olur!..
[İtalyan karikatürü]

Baba — Artık hesap imtihanında bir gözünüzü yumuverirsiniz..
Muallim — İmkânı yok.. Zaten bir gözüm görmez. Öbürünü de yumar-sam ne yaparım!..
[Fransız karikatürü]

— Daktilo ile o kadar çabuk yazıyor-muş ki.. Daha siz cümleye başlarken o cümleyi bitiriyormuş!
[İtalyan karikatürü]

SÜMER BANK

Yerli Mallar Pazarı

SAĞLAM

UCUZ

GÜZEL

İstanbul, Bahçekapı - Beyoğlu, İstiklâl caddesi

Dişlerinizin

daima sağlam ve beyaz

kalmasını isterseniz

PERTEV

DIŞ MACUNU

kullanınız

PERTEV

DIŞ MACUNU

Dişleri inci gibi beyazlatır
ve diş etlerini kuvvetlendirir

BAYLAR

Küçük bir ihmal insana bütün bir hayatı zehir eder.
Unutmayınız ki :

*Dünyanın
En Sağlam ve
Sıhhi*

PREZERVATİFLERİ

dir

Teki 10, 3 lük 20, 6 lük 40

kuruştur. Her eczanede bulunur.

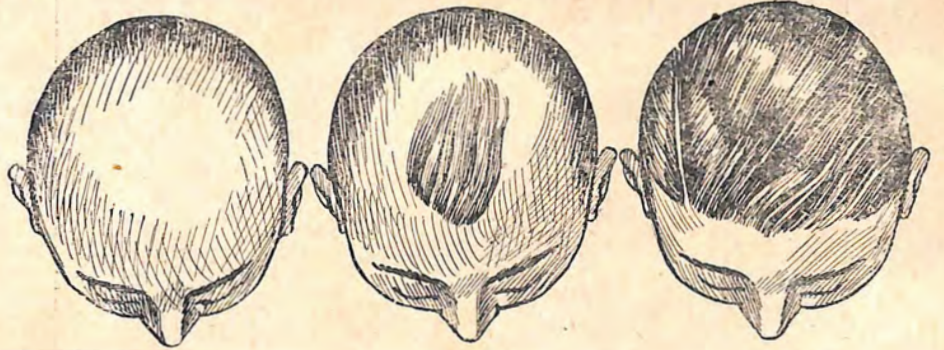

NEZLE, GRİP
BAŞ, DIŞ
ROMATİZMA
ve bütün ağrıları,
kadınların ay sancılarını derhal
geçiren
SEFALİNİ
her yerde ısrarla
arayınız

SEFALİN

1 - 12 lik ambalâjlar içerisinde. Taklitlerinden sakınınız

Saç bakımı, güzelliğin en birinci şartıdır

PETROL NİZAM

Kepekleri ve saç dökülmesini tedavi eden tesiri mücerrep bir ilâttır.

GRİPİN

Baş, Diş, Nezle, Grip, Romatizma

Nevralji, kırıklık ve bütün ağrılarınızı derhal keser.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivinde günde 3 kafe alınabilir.

Buruşmuş ve ihtiyarlamış

Bir cildi gençleştirmiştir.

Bir doktorun
şayanı hayret
bir keşfi

Viyananın tıbbi mecmuaları. bütün dünyayı hayrette bırakan fennin, en son muzafferiyetini ilân ediyorlar. Buruşuklukların yalnız sebebi teşekkülünü değil, onların izale çaresini de bulmuşlardır. Anneler, hattâ büyükanneler, gençliklerindeki taze ve açık tenlerini 50 ve 60 yaşlarındaki kadınlar, gençliklerindeki buruşuksuz ve yumuşak ciltlerini temin edebilirler.

Hastanelerdeki tecrübeler

Buruşukluklarımız, ihtiyarlamaya başladığımızda, meydana çıkar. Cilt zamanla bazı canlandırıcı ve besleyici unsurlarını kaybeder. Bu unsurlar, şimdi büyük bir itina ile seçilmiş genç hayvanlardan istihsal olunabilmektedir. Cilt, bu cevherle beslenildiği takdirde yeniden tazeler ve gençleşir. İşte Viyana Üniversitesinde Prof. Dr. Stejskal idaresinde yapılan tecrübelerde elde edilen şayanı hayret semereler budur. Doktorun bu şayanı hayret keşfinin münhasıran istimali hakkı, fevkalâde mali fedakârlıklarla Tokalon Müessesesi tarafından temin edilmiştir.

Biocel tabir edilen bu canlı cilt hüceyratı hülâsası ancak pembe rengindeki Tokalon kremi terkiibinde bulunur. Hastanelerde yapılan tecrübeler neticesinde 60 ve 70 yaşlarındaki kadınların buruşuklukları altı hafta zarfında zail olduğu görülmüştür.

Muvaffakiyet garantilidir.

Her gece, yatmadan evvel pembe rengindeki Tokalon kremini kullanınız. Siz uyurken cildinizi bealer ve gençleştirir. Birkaç hafta zarfında buruşukluklar zail olur ve taha genç görürsünüz. Gündüz için yağsız beyaz rengindeki Tokalon kremini kullanınız. Siyah noktaları eritir, açık mesameleri kapatır. En sert ve en esmer bir cildi yumuşatıp bevaızlatır.

Ademi iktidara

ve

Belgevşekliğine

karşı

HORMOBİN

tabletleri

Her eczanede arayınız.

Posta kutusu (1255 Hormobin)

Galata, İstanbul

Sahibi ve Umumi Neşriyat Müdürü

Yusuf Ziya

KENAN Basımevi ve Klise Fabrikası

Güzel ve beyaz dişlerle süslü

**Bir tebessüm
aşkın başlangıcı olur**

Dişlerinizin parlaklığını muhafaza ederek tebessümünüzün tazeliğini vikaye ediniz. Bunun için de gayet antiseptik ve güzel kokulu meşhur DENTOL diş suyu ve macunu kullanınız. Pasteur'ün tettebbüatı esasına tevfikâle istihzar edilen DENTOL diş suyu ve macunu

diş etlerini kuvvetlendirir, ağızda güzel bir koku bırakır ve dişlerin beyazlığını muhafaza eder. DENTOL bütün eczanelerle başlıca parfümörilerde satılır.

Dentol

Her yerde DENTOL isteyiniz. Eczahanelerde

Parfümörilerde satılır.

DİĞERLERİNİ GÖLGEDE BIRAKAN YENİ BİR YILDIZ

ELEKTRİT

*Avrupa radyolarının
en iyisidir*

TÜRKİYE UMUM
MÜMESSİLİ

HELİOS MÜESSESATI

İSTANBUL-GALATA
VOYVODA C.124-126-128
TEL: HELİOS TEL 44616 PK 1400